

Jamsai

พานพบฟ้าบาท ในห้วงกาล

광해의
연인

เล่มพิเศษ

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

พานพบฟ้าบวกร
ในห้วงกาล

Jamsai

ทดลองอ่าน

광해의
연인

เล่มพิเศษ

Jamsai

ทดลองอ่าน

EUODIA | เจมส์ | LoUKoLa | ญี่บ่า

พานพบฟ้าบวกร
ในห้วงกาล

광해의
연인

เล่มพิเศษ

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

พานพบฟ้าบาท ในห้วงกาล

광해의
연인

เล่มพิเศษ

พานพบฝ่าบาทในห้วงกาล เล่มพิเศษ

EUODIA เขียน LoUKpLa แปล

Gwanghae's lover #4

By EUODIA

Copyright © 2015 EUODIA

All rights reserved

Thai language copyright © 2019 JAMSAI PUBLISHING CO.,LTD

Thai language edition arranged through Eric Yang Agency Inc.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2466-9

ภาพประกอบ Byutt

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 169 บาท

พิมพ์

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เป็นอย่างไรกันบ้างคะ สำหรับ ‘พานพบฝ่าบาทในห้วงกาล’ ทั้ง 3 เล่ม ที่อ่านจบไป มีฉากไหนให้เสียน้ำตา หรือประทับใจฉากไหนเป็นพิเศษมั้ยเอ่ย หากรู้สึกว่ทั้ง 3 เล่มนั้นน่าสนใจและซาบซึ้งใจมากแล้ว เรายังมีเล่มพิเศษที่ท่านผู้อ่านถืออยู่ในมือนี้ที่บอกเล่าเรื่องราวเบื้องหลังฉากชีวิตของตัวละครแต่ละตัวเอาไว้อย่างดีเยี่ยม ทำให้เข้าใจเหตุผลและการกระทำของตัวละครมากขึ้นไปอีกค่ะ

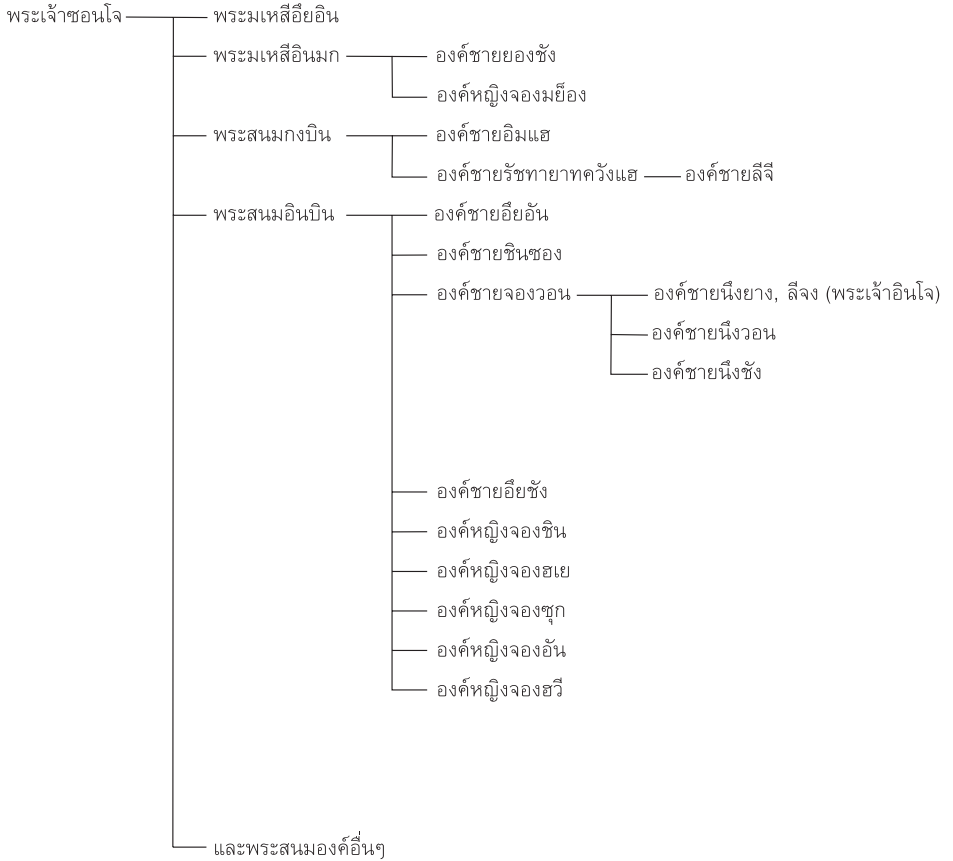
โดยเนื้อหาในเล่มพิเศษที่ท่านถืออยู่ในมือเล่มนี้มีเรื่องราวของความลับหลายอย่างที่มิได้กล่าวถึงในเล่ม ทั้งยังมีเรื่องราวขององค์ชายจางวอน อุนจี พระสนมซูกวอน และฤดูใบไม้ผลิของพระราชวังอีฮยอนที่แสนพิเศษ รวมไปถึงตัวละครที่ทุกท่านคาดไม่ถึง ซึ่งจะมาเติมเต็มหัวใจของทุกคนให้อบอุ่นขึ้นอีกด้วย เพราะฉะนั้นอย่าได้พลาดเล่มพิเศษนี้ด้วยประการทั้งปวงเลยนะคะ สุดท้ายนี้ ขอฝากทุกท่านพลิกกระดาษหน้าต่อไป เข้าไปสัมผัสกับอดีต ปัจจุบัน อนาคต... ที่จะตราตรึงในหัวใจของทุกท่านไปพร้อมกันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แผนภูมิแสดงเชื้อสายของพระเจ้าซอนโจ

สำนักพิมพ์ใหม่ใด ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ฤดูใบไม้ผลิของพระราชวังอิชยอน

ฮนหยิบกลีบดอกไม้ที่หล่นลงบนหัวของฉันออกอย่างเบามือ
 'หากองค์ชายรัชทายาทอายุครบยี่สิบปี ข้าจะสละบัลลังก์แล้วกลับมา
 อยู่ที่นี่'

'อะไรนะ'

'หากข้าสละบัลลังก์แล้วกลับมาอยู่ที่นี่ เจ้าจะมาอยู่กับข้าหรือไม่'

วันเกิดของฉันมาพร้อมกับมวลหมู่ดอกไม้ที่บ้านสระพริ้งแห่งฤดูใบไม้ผลิ
 ฉันตื่นนอนตั้งแต่เช้าตรู่แล้วค่อยๆ ขยับตัวออกจากผ้าห่มเพื่อจะได้
 ไม่รบกวนฮนที่กำลังหลับใหลอยู่ จากนั้นเดินมานั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้งที่
 อยู่ไม่ห่างจากเตียง แล้วจัดผมเผ้าตัวเองให้เข้าที่เข้าทาง เหตุผลที่ฉัน
 ต้องรีบตื่นแต่เช้าตรู่ ก็เพราะว่าวันเกิดของฉันซึ่งก็คือวันนี้มันได้กลายเป็น
 งานเฉลิมฉลองสำหรับทุกคนไปเสียแล้ว

"พระพันปีเพคะ พระพันปี!"

เสียงรีบร้อนของอุนซังกุงเรียกฉันจากด้านนอกของประตู ฉันจึง
 รีบลุกขึ้นเพราะกลัวฮนจะตื่น

"อื้อย!"

แต่แขนทั้งสองของชนที่ตั้งเฝ้าฉันจากทางด้านหลังก็ทำให้ร่างของฉันทรุดลงไปนั่งบนเตียงอีกครั้ง พอหันกลับไปมองก็พบว่าชนกำลังมองฉันด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความขี้เล่น

"ทรงตื่นจากบรรทมตั้งแต่เมื่อใดเพคะ"

"ข้าตื่นตั้งแต่ตอนที่พระพันปีฮ่องออกจกผ้าห่มราวกับลูกแมวแล้ว"

"เหลือเกินเชียว"

ชนดึงตัวฉันเข้าไปกอด แล้วกระซิบที่ข้างหูด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน
"จะไปไหนรี"

"วันนี้เป็นวันเกิดของหม่อมฉันนะเพคะ"

"แล้วอย่างไรรี"

"มีงานมากมายที่รอให้หม่อมฉันไปจัดการเพคะ ปล่อยให้พวกนางในจัดการกันเองอาจจะไม่เรียบร้อย...อื้อย!"

ยังไม่ทันที่ฉันจะพูดจบ เขาก็ดึงให้ฉันล้มนอนบนพูก จากนั้นก็นอนทับร่างของฉันเอาไว้

"ฝ่าบาท! นี่มันเช้าแล้วนะเพคะ"

ฉันดันหน้าอกของเขา แต่เขากลับไม่ขยับและซุกหน้าลงกับไหล่ของฉัน

"งานต่างๆ ก็ให้อุนซังกุงดูแลไปสิ เจ้าพาวุนซังกุงมายังพระราชวังอิชยอนเพื่อทำงานพวกนี้มีไชรี"

"อุนซังกุงเองก็ยุ่งจนมือเป็นระวิงแล้วเพคะ และตอนนี้แขกเหรื่อก็เริ่มมากันแล้วด้วย..."

ระหว่างนั้นประตูก็ถูกเปิดออก

"เสด็จพ่อ!"

"เสด็จแม่!"

แต่ชนกลับไม่ตกใจเลยสักนิด เขาเพียงแค่อำมือตัวเองด้วยสีหน้าที่

ราบเรียบ ส่วนฉันรีบลุกขึ้นมานั่งข้างๆ เขาพร้อมจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่

เด็กสองคนที่วิ่งพรวดพราดเข้ามาคือฮวังกับคัม องค์หญิงฝาแฝดผู้ที่ไม่เกรงกลัวทั้งฮนอดีตพระราชารู้สละราชบัลลังก์ และไม่เกรงกลัวทั้งลี้จิพระราชอาองค์ปัจจุบันแห่งโซซอนผู้เป็นพี่น้องต่างแม่ด้วย

"อะแฮ่ม!"

พอฮนส่งเสียงกระแอมออกมา องค์หญิงทั้งสองก็วิ่งเข้าไปอยู่ในอ้อมกอดของเขา

"เอ่อ...ขอประทานอภัยเพคะ ฝ่าบาท พระพันปี หม่อม...หม่อมฉันไม่สามารถตัดทอนองค์หญิงได้เพคะ"

ลี้ซังกูหรือมียองรีบเข้ามาหมอบขอโทษ ฉันจึงบอกว่าไม่เป็นไรแล้วทำมือให้นางออกไป

มียองรับหน้าที่ดูแลองค์หญิงฝาแฝด ส่วนอนูจีรับหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยของพระราชวังอีฮยอนแห่งนี้

หลังจากนั้นอนูซังกูหรืออนูจีที่นั่งอยู่หน้าประตูก็เอ่ยขึ้นมา

"พระพันปีทรงรับหน่อหยนะเพคะ องค์ชายของซังกกับองค์ชายนียงยางใกล้เสด็จมาถึงแล้วเพคะ"

"ใกล้มาถึงแล้วรี!"

คำพูดนั้นทำให้องค์หญิงฝาแฝดเงยหน้าขึ้นพร้อมกัน

"เสด็จอายองซังก..."

"เสด็จพี่น้องยาง..."

องค์หญิงฝาแฝดหัวเราะลั่นก่อนจะวิ่งออกไปจากห้องโดยมีเสียงตะโกนอันน่าสงสารของมียองไล่ตามหลังไป

ฮนและฉันปล่อยให้ลูกๆ ได้ทำอะไรตามใจชอบ ดั่งนั้นฮวังกับคัมจึงห่างไกลจากคำว่า 'องค์หญิง' มากทีเดียว ในปกติของโซซอนนั้น หากเด็กหญิงอายุครบสิบสองปีจะต้องเข้าพิธีแต่งงานแล้วออกจากบ้าน ฉันจึงอยากให้

ลูกๆ วิ่งเล่นอย่างอิสระจนกว่าจะถึงเวลานั้น ฮนเองก็ไม่คัดค้าน เพราะเขาชอบเสียงหัวเราะอันสดใสของลูกสาวทั้งสองคนมาก

ระหว่างที่นางในเข้ามาจัดการกับที่นอน เราสองสามีภรรยาาก็ไปล้างหน้าล้างตาและเปลี่ยนเสื้อผ้า

หลังจากออกจากพระราชวังซังต็อก ฉันก็ไม่ได้สวมวิกในชีวิตประจำวัน จะสวมเฉพาะในวันที่มีพิธีเท่านั้น

ยามนี้ขุนซังกุงกำลังช่วยฉันใส่วิก และทันทีที่ฉันทำหน้านิ้วคิ้วขมวดกับน้ำหนักของวิก ฮนที่เปลี่ยนชุดเสร็จเรียบร้อยก็หัวเราะคิกคัก

"พระพันปี เจ้าลืมหูลูกหูที่เคยพูดในวันที่ออกมาจากพระราชวังซังต็อกแล้ววี"

"ไม่เพคะ หม่อมฉันไม่มีทางลืมหูลูกหูเด็ดขาด หม่อมฉันกลัวเอาไว้ว่า หม่อมฉันจะไม่สวมวิกอีกเด็ดขาดเพคะ"

"แต่วันนี้เจ้ากลับสวมวิกบนหัว"

"หม่อมฉันทำเพื่อรักษามารยาทนะเพคะ"

"เจ้ากลายเป็นพระพันปีแล้วจริงๆ สิณะ นางในที่ข้าเคยรู้จักเมื่อนานมาแล้วไปอยู่ที่ใดกัน"

"ก็อยู่ตรงนี้อย่างไรเล่าเพคะ"

ฉันขีดหน้าขึ้นด้วยความมั่นใจขณะพูด แต่ทันใดนั้นน้ำหนักของวิกก็ทำให้ฉันเสียสมดุล ฮนจึงรีบยื่นมือมาจับวิกบนหัวฉันเอาไว้ จากนั้นก็ค่อยๆ เลื่อนใบหน้าเข้ามาใกล้แก้มของฉัน นางในวัยแรกรุ่นต่างพากันร้องอุทานเบาๆ และเบือนหน้าหนี

ฮนกระซิบที่ข้างหูฉันแผ่วเบา

"คยองมิน ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานสักเพียงใด เจ้าก็ยังคงเป็นคยองมินผู้น่ารักคนเดิม"

เมื่อถูกปูเอาไว้ที่สวนด้านหน้าบริเวณประตูใหญ่ของพระราชวังอีฮยอน เหล่าซังกุงและนางในที่มาจากห้องเครื่องของพระราชวังซังด็อกพากันเดินไปมาอย่างขยันขันแข็งตั้งแต่เช้ามืดเพื่อเตรียมอาหารเลิศรสสำหรับงานเลี้ยง ส่วนนางในอีกกลุ่มกำลังแจกจ่ายขนมให้กับบรรดาราษฎรที่พากันมายืนรออยู่ที่ด้านนอกประตู ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นความคิดของฉัน

ในวันเกิดของพระพันปีนั้น ส่วนใหญ่จะจัดงานเลี้ยงและเชิญเฉพาะเชื้อพระวงศ์สายตรงกับพวกขุนนางระดับสูงเท่านั้น แต่ตั้งแต่ปีที่แล้วเป็นต้นมา ฉันเชิญบรรดาคนเฒ่าคนแก่ในโซซอนมาร่วมงานเลี้ยง และทำขนมแจกราษฎรด้วย

"พระพันปีเพคะ"

ซังกุงและนางในพากันทำความเคารพเมื่อเห็นฉันออกมาเดินดูความเรียบร้อยของการจัดเตรียมอาหาร ฉันชิมอาหารและเอ่ยชมฝีมือการทำอาหารของคนทำ ระหว่างนั้นเององค์หญิงฝาแฝดที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็ใช้มือหยิบอาหารขึ้นมากิน

"องค์หญิง พวกเจ้าทำตัวราวกับนกกระจอกจิกอาหารเลยนะ"

ฉันพูดตำหนิเพื่อให้พวกนางนึกถึงสายตาของคนอื่นที่อยู่รอบๆ แต่พวกนางกลับยังไม่หยุดหยิบอาหารใส่ปาก

"เอ๊ะ?!"

ลู่จู่ องค์หญิงฝาแฝดก็อุทานออกมาพร้อมกัน แล้ววิ่งไปยังประตูใหญ่อย่างดีใจ คนที่กำลังลงมาจากรถม้าก็คือองค์ชายของซังและองค์ชายหนึ่งยางหรือลีจิง

"เสด็จอายุองซัง!"

"เสด็จพี่! เสด็จอา!"

"สบายดีหรือไม่" องค์ชายของซังเอ่ยถามทั้งสองพร้อมยิ้มกว้าง

"เพคะ!"

องค์หญิงฝาแฝดอายุห้าขวบเข้ากันได้ดีมากกับองค์ชายของซังผู้เป็น
อาที่อายุสิบสามปี ทันทีที่องค์ชายของซังหยิบตุ๊กตาผ้าไหมออกมาจากเสื้อ
ฮวังก็รีบคว้าตุ๊กตาตัวนั้นอย่างรวดเร็ว

"ข้าด้วย! ข้าด้วยเพคะ!"

คัมกระโดดไปมาราวกับไม่ยอม องค์ชายของซังจึงอมยิ้มแล้วหยิบ
ตุ๊กตาอีกตัวมาจากซังกุงที่ด้านหลัง

"โอ้โห! คัมรับตุ๊กตาไปอย่างตื่นเต้นแล้วหัวเราะคิกคัก

"พระพันปีอินมกทรงสบายดีหรือเพคะ" ฉันทถามเขา

"ช่วงนี้ท่านแม่ค่อนข้างยุ่งกับการตั้งครมภ์ของท่านพี่จอมมียังพะยะค่ะ"

ถึงตอนนี้อองค์ชายของซังจะยังไม่โตเป็นหนุ่มดี แต่คำตอบของเขาช่าง
สง่างามเหลือเกิน

ระหว่างนั้นองค์ชายหนึ่งยางก็ได้เอ่ยขึ้น "หม่อมฉันได้ยินมาว่า
พระมเหสีก็ทรงใกล้คลอดแล้ว เท่ากับว่ากำลังจะมีงานมงคลติดๆ กันเลย
นะพะยะค่ะ"

ฉันทยิ้มพลางกล่าว "ใช่แล้ว ดังนั้นข้าจึงบอกไม่ให้พระมเหสีมาที่
พระราชวังอีฮยอน"

"แล้วฝ่าบาทจะเสด็จมาด้วยหรือไม่พะยะค่ะ"

"มีแค่ฝ่าบาทพระองค์เดียวที่เสด็จมาร่วมงานในครั้งนี้ ว่าแต่ท่านแม่
สบายดีหรือไม่"

"สบายดีพะยะค่ะ แต่อย่างที่พระพันปีทรงทราบช่วงนี้ยังอยู่ในช่วง
ไว้ทุกข์..."

ฉันทพยักหน้าแทนการตอบ

"ไปกันเถอะ!"

เมื่อองค์หญิงฝาแฝดดึงมือองค์ชายของซังเดินหายเข้าไปด้านใน
จงที่เหลื่ออยู่กับฉันทเพียงลำพังก็ขยับเข้ามาใกล้แล้วเอ่ยถามฉันท

"องค์ชายใหญ่ยังอยู่ที่อาณาจักรหมิงหรือพะยะคะ"

องค์ชายใหญ่ที่เขาพูดหมายถึงมย็อง ต้นปีที่ผ่านมามย็องเดินทางไปยังอาณาจักรหมิงพร้อมคณะทูต ซึ่งการส่งทูตไปครั้งนี้เป็นการส่งทูตไปครั้งแรกหลังจากลี้จี้ขึ้นครองราชย์

"หลังจากเดินทางถึงอาณาจักรหมิงแล้ว ข้าก็ยังไม่ได้ข่าวคราวใดๆ เลย ตั้งแต่มย็องทูตได้ เขาก็ดูมีพรสวรรค์เรื่องการทูตเป็นอย่างมาก เขาไม่ใช่แค่เด็กน้อยที่ออกเดินทางไปดูโลกกว้าง แต่เขาออกเดินทางไปทำการทูต ตอนนี้อยู่หวังเพียงให้เขากลับมาอย่างปลอดภัย"

"องค์ชายใหญ่จะต้องกลับมาอย่างปลอดภัยแน่นอนพะยะคะ"

ขณะที่จิงส่งยิ้มอ่อนๆ ให้ฉัน ขบวนเสด็จของพระราชาลี้จี้ที่เดินทางมาจากพระราชวังซังต็อกก็มาถึง จิงและฉันจึงพากันเดินออกไปต้อนรับ

ลี้จี้ลงมาจากหลังม้าแล้วยิ้มรับการเคารพจากจิง ก่อนจะเดินมาทางฉัน
"เสด็จแม่"

"ฝ่าบาท" ฉันยิ้มทักทาย

"โชคดีมากที่หม่อมฉันไม่ได้มาสาย ว่าแต่องค์ชายของซังยังไม่มีมาหรือพะยะคะ"

"ถูกสององค์หญิงแก่นแก้วของฝ่าบาทลากตัวไปแล้วพะคะ"

ลี้จี้หัวเราะเสียงดังลั่นราวกับจินตนาการเรื่องนี้เอาไว้แล้ว

"ว่าแต่เสด็จแม่ทรงทราบหรือไม่ พะยะคะว่าของขวัญวันเกิดที่หม่อมฉันนำมาถวายเสด็จแม่ในวันนี้คืออะไร"

"อะไรหรือพะคะ"

"เป็นของขวัญที่ดีที่สุดในการบรรดาของขวัญที่เสด็จแม่จะได้รับในวันนี้เลยพะยะคะ"

ฉันเอียงคออย่างสงสัย แต่แล้วทันใดนั้นเอง เสียงเรียกที่คุ้นเคยก็ดังขึ้น
"เสด็จแม่!"

จู่ๆ ทหารองครักษ์นายหนึ่งที่มาพร้อมกับลีจี้ก็ถอดหมวกออก แล้วตะโกนขึ้นมา ฉันทึ่งเบิกตากว้างเพราะจำได้ว่าเจ้าของเสียงนั้นคือใคร "มย็อง!"

"หม่อมฉันเองพะยะค่ะ" มย็องที่สวมชุดทหารองครักษ์เดินเร็วๆ เข้ามาทำความเคารพฉันโดยไม่สนใจสายตาของคนรอบข้าง

"เสด็จแม่ทรงเป็นอย่างไรบ้างพะยะค่ะ"

"ลูกกลับมาตั้งแต่เมื่อใดกัน"

"หม่อมฉันเร่งเดินทางกลับมาให้ทันวันเกิดของเสด็จแม่พะยะค่ะ พอเข้าประตูเมืองมาเมื่อเช้ามืด หม่อมฉันก็ไปเข้าเฝ้าฝ่าบาทก่อน แล้วจึงมาที่นี่พะยะค่ะ"

"เจ้าลูกคนนี่"

ตอนนี้มย็องอายุสิบห้าปีแล้ว มองภายนอกดูเติบโตใหญ่เป็นชายหนุ่ม สง่างาม แต่ฉันกลับรู้สึกว่าเขายังเป็นเด็กน้อยผู้ซึ่เล่นอยู่เลย ฉันจับมือของมย็องแล้วลูบไปมา

"สบายดีหรือไม่ เรื่องอาหารการกินเป็นอย่างไรบ้าง นอนหลับดีหรือเปล่า"

"ลูกกินอิ่มนอนหลับ และได้กลับมาอย่างปลอดภัยทุกประการ พะยะค่ะ ที่สำคัญลูกยังสูงขึ้นอีกด้วย จะสูงทันฝ่าบาทแล้วด้วยพะยะค่ะ"

คำพูดนี้ทำให้ลีจี้ตบไหล่มย็องเบาๆ แล้วหัวเราะ

"มย็อง!"

"เสด็จพ่อ!"

ทันทีที่สนออกมาข้างนอก มย็องก็รีบวิ่งเข้าไปทำความเคารพแล้วเล่าเรื่องราวของการเดินทางให้สนฟังอย่างตื่นเต้น ตอนที่มย็องอายุเท่ากับ ฮวังและคัมในตอนนี้นั้น เขาพูดไม่ได้ บางทีถ้าตอนนั้นมย็องพูดได้ เขาคงจะเป็นเด็กที่พูดเจ็ยแจ้วยิ่งกว่าน้องสาวฝาแฝดเสียอีก

"ตั้งแต่พูดได้ก็พูดเก่งเหลือเกินนะ"

ระหว่างนั้นลี้จี้ก็พูดเสริมขึ้นมา "เสด็จพ่อเองก็เคยตรัสว่าองค์ชายใหญ่มีวาทศิลป์เหมือนเสด็จแม่เลยพะยะค่ะ"

ฉันส่ายหน้าปฏิเสธอย่างเขินอาย แต่ทั้งลี้จี้และจงต่างก็ยิ้มให้กันแล้วพยักหน้าเห็นด้วย

"อ๊ะ! เกือบลืมไปเลย!"

หลังจากคุยกับฮอนอยู่พักใหญ่ มียิ่งก็หันมายกกล่องต่างๆ มากมายที่ชนกลั้มมาด้วย

"เสด็จพ่อ หม่อมฉันมีอะไรให้ดูพะยะค่ะ"

มียิ่งสนุกสนานกับการหยิบสิ่งของต่างๆ ที่ได้มาจากอาณาจักรหมิงออกมาอวดฮอน พลังหันไปร้องเรียกลี้จี้

"ฝ่าบาท! มาทอตพระเนตรพร้อมๆ กันสิพะยะค่ะ"

ลี้จี้จึงพยักหน้าแล้วหันมาทางฉัน "คงจะอยากอวดของที่ได้มาจากอาณาจักรหมิงเต็มแก่ หม่อมฉันขอตัวไปดูก่อนนะพะยะค่ะ เสด็จแม่"

"เชิญเพคะ"

แล้วลี้จี้ก็เดินไปทางมียิ่งและฮอน ฉันเฝ้ามองแผ่นหลังของสามพ่อลูกแล้วรู้สึกกังวลขึ้นมา เพราะยุคนี้ไม่ใช่ยุคสมัยที่ควรจะมีสิ่งของเครื่องใช้ทันสมัยเช่นนี้ ฉันรู้สึกว่ามันเร็วกว่าประวัติศาสตร์ที่ฉันรู้มาเกือบร้อยปีที่เดียว

"ทรงเป็นกังวลเรื่องอะไรหรือพะยะค่ะ"

จงเอ่ยถามเมื่อสังเกตเห็นสีหน้าที่เป็นกังวลของฉัน แต่ฉันกลับส่ายหน้าแล้วฝืนยิ้มออกไป

"ช่วงนี้ชีวิตขำมีแต่เรื่องดีๆ ไม่จำเป็นต้องคิดกังวลเรื่องไร้สาระหรอก"

"พระพันปี" จงหยุดยิ้มก่อนจะพูดต่อ "คนเราควรจะมีความสุขกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นตรงหน้า เพราะชีวิตมันแสนสั้นเกินกว่าจะเป็น

กังวลใจกับเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้นนะพะยะค่ะ"

จงกลายเป็นผู้ใหญ่ที่สามารถคิดอย่างนี้ได้ตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ
ฉันเลี้ยงเขามาตั้งแต่ยังเป็นเด็กน้อย จนตอนนี้เขาเติบโตจนสามารถบอก
ฉันได้ว่าความสุขของชีวิตคืออะไรแล้วหรือ

เวลาช่างผ่านไปไวเสียดจริง...

"ขอบใจนะ จง"

นานแล้วที่ฉันไม่ได้เรียกชื่อนี้ เขาจึงพยักหน้าเบาๆ ให้ฉันปลง
แยมยิ้มบาง

ต้นสาเล่ที่ออกดอกสีขาวสะพรั่งเต็มต้นเรียงรายอยู่ตามแนวกำแพง
พระราชวังอิชยอน ฉันเดินเลาะริมกำแพงเพียงลำพังพลางนึกถึงครั้งแรก
ที่เคยมาที่นี่กับฮอน

'หากองค์ชายรัชทายาทอายุครบยี่สิบปี ข้าจะสละบัลลังก์แล้วกลับมา
อยู่ที่นี้'

เขารักษาสัญญาที่ให้ไว้กับฉัน หลังจากที่พระมเหสีของเขาป่วยจน
เสียชีวิต เขาก็แต่งตั้งให้ฉันขึ้นเป็นพระมเหสี และพอลี่จื่ออายุครบยี่สิบปี
เขาก็สละราชบัลลังก์ให้แก่ลี่จื่อแล้วแต่งตั้งให้ฉันเป็นพระพันปี ก่อนจะ
ย้ายกลับมาอยู่ที่พระราชวังอิชยอนด้วยกัน

แต่ลี้จื่อ แล้วฉันต้องอยู่ท่ามกลางความกังวลมากมาย ทั้งเรื่องการ
เสียชีวิตของพระมเหสี การที่ฉันได้รับตำแหน่งพระมเหสีคนใหม่ การที่ลี่จื่อ
ได้เป็นพระราชินี จนไปถึงเรื่องฮอนที่เป็นอดีตพระราชาย้ายมาอยู่ที่พระราชวัง
อิชยอน... ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นล้วนต่างจากประวัติศาสตร์ที่ฉันรู้มา
อย่างสิ้นเชิง ฉันลองย้อนถามตัวเองหลายต่อหลายครั้งว่าการเปลี่ยนแปลงนี้
มันถูกต้องแล้วจริงๆ หรือ แต่ฉันก็หาคำตอบให้กับคำถามนั้นไม่ได้

คำตอบอยู่ในอนาคตอันไกลโพ้นที่ฉันไม่สามารถสัมผัสหรือมองเห็นได้

ฉันหยุดมองดอกสาลีแล้วจมอยู่ในความคิดอีกครั้ง แต่ละวันในพระราชวังอิชยอนที่ได้อยู่กับฮนและองค์หญิงทั้งสองนั้นทำให้ฉันมีความสุขมาก หากความสุขที่ฉันรู้สึกได้ในตอนนี้ดำเนินต่อไปเรื่อยๆ แล้วคำตอบของอนาคตจะเป็นอย่างไร

ฝ่ามืออันอบอุ่นเอื้อมมาจับมือของฉัน ความรู้สึกอันคุ้นเคยทำให้ฉันยิ้มแล้วหันกลับไปมอง

ฮนกำลังยิ้มให้ฉัน "เจ้าอยู่ตรงนี่เองรี"

"ฝ่าบาท เมื่อครู่ยังประทับอยู่กับมัยยงนี่เพคะ"

"ใช่ มัยยงนำสิ่งของจากอาณาจักรหมิงมาอวดไม่หยุดเลย" ฮนขยับเข้ามาใกล้ฉันพลางเอ่ย

"ฝ่าบาทเสด็จออกมาเช่นนี้หมายความว่าไม่มีสิ่งของชิ้นไหนที่ฝ่าบาทสนพระทัยหรือเพคะ"

"มี แต่ข้าสนใจเจ้ามากกว่า วันนี้คือวันเกิดของเจ้า เหตุใดจึงมาอยู่ตรงนี้คนเดียวเล่า"

"หม่อมฉันแค่ออกมาเดินเล่นเพคะ"

"คยองมิน เจ้ามีความสุขหรือไม่"

ฉันยิ้มกว้างแล้วตอบออกมาอย่างไม่ลังเลใจใดๆ "เพคะ มากเลยละเพคะ"

สายลมแห่งฤดูใบไม้ผลิที่พัดมาทำให้กลิ่นดอกสาลีปลิวไปทั่วราวกับฝนดอกไม้ ฉันเงยหน้ามองท้องฟ้าสีครามที่อยู่เหนือพระราชวังอิชยอน

โซซอนในปี 1618

พระราชวังอิชยอนขององค์ชายควังแฮ อติตพระราชอาฎกปกคลุมไปด้วยกลิ่นอายแห่งความสงบและความสุข

ความทุกข์ใจในวันสุดท้ายของปี

ฉันจึงได้แต่มองมัยองจนลับตา

รู้สึกเศร้ามากที่พ่อลูกไม่ได้ทักทายกัน...

'ข้าไม่รู้ว่าเจ้าสนิทกับมัยอง'

'มัยองเป็นเด็กน่ารัก ข้าก็เลยชอบอยู่ใกล้ๆ'

'เช่นนั้นรี แต่ดูเหมือนมัยองจะไม่ชอบข้าเอาเสียเลย'

วันสุดท้ายของปี 1607 พระเจ้าซอนโจครองราชย์ปีที่ 40

"ฮน"

น้ำเสียงอันคุ้นหูที่เต็มไปด้วยความคิดถึงดังแว่วอยู่ในโสตประสาท

"ฮน ตีนลี"

เสียงกระซิบเจือหัวเราะนั้นช่างละมุนและอ่อนหวานมาก

"ฮน"

เมื่อได้ยินเสียงเรียกชื่อตัวเองเป็นครั้งที่สาม ฮนจึงลืมตาตื่นขึ้นมา
ภายใต้แสงแดดระยิบระยับที่สาดส่องผ่านหน้าต่างเข้ามา มีสตรีผู้หนึ่งกำลัง
ยื่นสิ่งยืมมาให้ เขาจึงยืมแล้วยื่นมือไปหาพร้อมเอื้อมเอ่ยออกมา

"คยองมิน..."

แต่คยองมินกลับสลายหายไปพร้อมกับแสงแดดยามเช้าก่อนที่มือของเขาจะทันได้สัมผัส

เขาไม่ได้รู้สึกสับสนกับภาพอันน่าตกใจที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในชีวิตราวกับว่าเขาคุ้นเคยกับเรื่องแบบนี้เป็นอย่างดี เขายิ้มชมชื่นพลางชักมือที่ยื่นออกไปกลับมา แล้วต่อนั้นน้ำเสียงของคนสองคนที่คุ้นเคยก็ดังแว่วมาจากด้านนอก เสียงพระชายาของเขากับพักชังกุงแห่งตำหนักองค์ชายรัชทายาทนั่นเอง

"องค์ชายรัชทายาทละ"

"ยังไม่ตื่นจากบรรทมเลยเพคะ"

คำตอบของพักชังกุงทำให้พระชายาถอนหายใจยาวออกมา

ปีที่แล้วพระมเหสีอินมุกซึ่งเป็นพระมเหสีองค์ที่สองของพระเจ้าซอนโจ ประสูติพระโอรสนามว่า 'องค์ชายยองซัง' เขาจึงกลายเป็นองค์ชายผู้มีสถานะที่จะได้สืบราชบัลลังก์ พระเจ้าซอนโจนั้นมีพระโอรสมากมายจากบรรดาสนมแต่องค์ชายยองซังเป็นพระโอรสเพียงหนึ่งเดียวจากพระมเหสี ดังนั้นพระเจ้าซอนโจจึงโปรดปรานองค์ชายยองซังเป็นพิเศษ

ยิ่งความโปรดปรานของพระเจ้าซอนโจที่มีต่อองค์ชายยองซังมีมากเท่าไร ราชสำนักก็ยิ่งถูกแบ่งแยกออกเป็นสองฝ่ายอย่างชัดเจน นั่นก็คือฝ่ายเหนือใหญ่ที่สนับสนุนฮนซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นองค์ชายรัชทายาทอยู่กับฝ่ายเหนือเล็กที่สนับสนุนองค์ชายยองซัง และในช่วงนี้พระเจ้าซอนโจทรงมีพระประสงค์อย่างแรงกล้าที่จะแต่งตั้งผู้นำของฝ่ายเหนือเล็กขึ้นเป็นอัครมหาเสนาบดี จึงเท่ากับว่าพระเจ้าซอนโจทรงกำลังมีพระประสงค์ที่จะแต่งตั้งตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทขึ้นใหม่

แต่ในขณะที่ราชสำนักกำลังโกลาหลเป็นอย่างมาก ฮนซึ่งเป็นองค์ชาย

รัชทายาทกลับเอาแต่เก็บตัวเงียบอยู่ในตำหนักของตัวเอง เขาพยายามจะไม่ให้ตัวเองเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับบรรยากาศของราชสำนักด้วยการระมัดระวังทั้งการกระทำและคำพูด แต่แล้วก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้เขาตระหนักได้ว่าการพยายามเก็บตัวเงียบนั้นเป็นเรื่องที่ไร้ประโยชน์

หลายวันก่อน ฮนไปเข้าเฝ้าพระเจ้าซอนโจแต่เข้าเหมือนเช่นปกติ แต่พระเจ้าซอนโจไม่ทรงยอมให้เขาเข้าเฝ้า ข้าพระเจ้าซอนโจยังตรัสด้วยการที่องค์ชายรัชทายาทที่ไม่ได้รับการยอมรับจากอาณาจักรหมิงมาขอเข้าเฝ้านั้นถือเป็นเรื่องไร้มารยาท ซึ่งการที่พระเจ้าซอนโจแสดงออกอย่างเปิดเผยว่าไม่ยอมรับฮนเป็นองค์ชายรัชทายาทก็เพื่อสร้างความมั่นใจขึ้นภายในราชสำนักว่าต้องการจะเปลี่ยนตัวองค์ชายรัชทายาท ทั้งที่รู้ความในใจของพระเจ้าซอนโจผู้เป็นพ่อ แต่ฮนก็ไม่มีทางเลือกใดๆ เขาจึงคุกเข่าอยู่หน้าตำหนักพระเจ้าซอนโจ

ฤดูหนาวปีนั้น อากาศหนาวจนจับขี้หัวใจ หลังจากที่คุกเข่าอยู่บนพื้นที่เย็นเฉียบตลอดทั้งวัน สุดท้ายฮนก็อาเจียนออกมาเป็นเลือดและล้มลง แต่ทั้งที่เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นที่หน้าตำหนักของตัวเอง พระเจ้าซอนโจก็ยังคงไม่สนใจ

"เปิดประตูเงียบๆ นะ"

"เพคะพระชายา"

เสียงเปิดประตูทำให้ฮนขยับตัวลุกขึ้นนั่ง

"พักผ่อนต่ออีกหน่อยเถิดเพคะ"

ฮนส่ายหน้า "ข้าจะไปเข้าเฝ้าเสด็จพ่อ"

"ตอนนี้ต้องพักผ่อนนะเพคะ หากร่างกายดีขึ้นแล้วค่อย..."

"ผ่านไปนานเพียงใดแล้ว" อีกฝ่ายยังพูดไม่ทันจบ ฮนก็พูดขัดขึ้น

"ว่าอย่างไรนะเพคะ"

"ข้ากลับไปนานเพียงใด"

"สองวันเพคะ"

"สองวันอย่างนั้นรี" ฮนส่ายหน้าอย่างแรงแล้วพยายามลุกขึ้น แต่แล้วร่างกายก็เซจนพระชายาต้องรีบเข้ามาประคอง

"หมอลวงได้ทุลให้ฝ่าบาททรงทราบเรื่องอาการขององค์ชายแล้วนะเพคะ ดั่งนี้องค์ชายวางใจแล้วพักผ่อนให้หายดีเกิดเพคะ"

"ข้าทำเช่นนั้นไม่ได้ แม้จะต้องหมดลมหายใจ ข้าก็ต้องไปแสดงความจงรักภักดีให้เสด็จพ่อได้เห็น"

หลังจากแต่งตัวเสร็จเรียบร้อย ฮนก็ปฏิบัติเสธาคำพูดของพระชายาที่จะให้หนึ่งก้าวไป เขารีบสาวเท้าเดินไปที่ตำหนักของพระเจ้าซอนโจทันที

ด้วยอากาศที่ยังคงหนาวเหน็บและสภาพร่างกายที่ยังไม่หายเป็นปกติ เขาจึงเฝ้าอยู่ตลอดเวลา และทุกครั้งที่เขาจะรู้สึกเจ็บปวดราวกับมีใครเอามัดมารัดที่ลำคอ อีกทั้งยังรู้สึกวิงเวียนทุกครั้งที่กำลังก้าว แต่อาการทั้งหมดนี้ไม่ได้ทำให้เขากระอักกระอ่วนเท่ากับสายตาของพวกนางในที่นั่งจ้องเขาตลอดทาง พวกนางคงรู้เรื่องที่เกิดขึ้นหน้าตำหนักของพระเจ้าซอนโจเมื่อสองวันก่อนแล้วสินะ

"ข้ามาขอเข้าเฝ้าเสด็จพ่อ"

ฮนเอย่กับชั้นที่ทันทีที่เดินมาถึงหน้าตำหนักของพระเจ้าซอนโจ แต่ชั้นที่ได้แต่มองโดยไม่ปริปากพูดอะไรออกมาเลย ซึ่งฮนรู้สาเหตุนั้นดี

ระหว่างนั้นเสียงหัวเราะของพระเจ้าซอนโจก็ดังแว่วออกมาจากภายในตำหนัก

"ถูกต้องๆ อย่างนั้นละ เจ้ามานี่เร็ว มาหาข้าเร็วเข้า!"

องค์ชายยอซึ่งอยู่ในวัยที่กำลังหัดเดิน คงจะดูน่ารักน่าซึ้งเป็นอย่างมาก ดั่งนั้นสภาพของฮนที่นอนป่วยไม่ได้สติอยู่สองวันจึงไม่เป็นที่น่าสนใจสำหรับพระเจ้าซอนโจเลยแม้แต่น้อย

ฮนเงี่ยหูฟังเสียงที่ตั้งมาจากด้านในตำหนักพลางหลับตาลง พอสงบใจ และตั้งสติได้ เขาก็ลืมตาขึ้น

"ข้าจะเข้าเฝ้าเสด็จพ่อ" ฮนเอ่ยปากอีกครั้ง

ชั้นที่จึงทำท่าลงเลใจอยู่ชั่วครู่ก่อนจะตะโกนออกไป "ฝ่าบาท องค์ชายรัชทายาทเสด็จพะยะค่ะ"

เสียงหัวเราะหยุดลงทันที จากนั้นก็ตามด้วยเสียงตอบกลับของพระเจ้าซอนโจที่ตั้งมาจากด้านใน

"ข้าฝากบอกองค์ชายรัชทายาทด้วยว่าองค์ชายรัชทายาทยังไม่แข็งแรงนัก ให้กลับไปพักผ่อนก่อน เรื่องเข้าเฝ้าเอาไว้อีกมาวันหลัง"

องค์ชายของซังทำให้วันนี้พระเจ้าซอนโจอารมณ์ดียิ่ง คนที่เบาใจมากที่สุดกับปฏิกิริยานี้ของพระเจ้าซอนโจก็คือชั้นที่

"องค์รัชทายาท ฝ่าบาท..."

"ข้ารู้แล้ว"

ฮนก้าวเท้าที่หนักอึ้งพาร่างกายที่ไม่แข็งแรงกลับตำหนักโดยมีเสียงหัวเราะของพระเจ้าซอนโจที่มีให้องค์ชายของซังดังไล่ตามหลังมา แต่ทันทีที่ลมหนาวพัดวูบเข้ามา ฮนก็รู้สึกวิงเวียนจนเดินเซไปเล็กน้อย

ชั้นที่ชเวที่ติดตามอยู่ห่างๆ มาโดยตลอดจึงรีบวิ่งเข้าไปประคอง หากซ้ำอีกนิด ร่างของฮนอาจจะล้มไปกองอยู่กับบันไดของตำหนักพระเจ้าซอนโจแล้ว

"ให้หม่อมฉันไปเอาเกี้ยวมาหรือไม่พะยะค่ะ"

"ไม่ต้อง"

ฮนผลักชั้นที่ชเวออก แล้วก้าวเดินต่อไปอย่างช้าๆ แต่เดินไปได้ไม่นานก็ต้องหยุดอีกครั้งเพราะหิมะเริ่มโปรยปรายหนักขึ้น

"องค์ชายรัชทายาท..."

ชั้นที่ชเวเอ่ยเรียกด้วยน้ำเสียงเป็นกังวลเพราะกลัวว่าหากอยู่ข้างนอก

ท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บแบบนี้หนาว ร่างกายของอีกฝ่ายจะรับไม่ไหว

"ที่เชจู...มีหิมะตกเหมือนที่นี่หรือไม่"

คำถามนั้นทำให้ชั้นที่ซเวลลำบากใจอยู่สักพัก เพราะเขารู้ความหมายที่อยู่ในคำถามนั้นดี มันเป็นคำถามที่ฮนเคยถามซ้ำไปซ้ำมาตั้งแต่ฤดูหนาวเมื่อหลายปีก่อน และยังถามมาจนถึงปีนี้

"เชจูอยู่ทางใต้ อากาศจึงหนาวเย็นน้อยกว่าที่นี่ล่ะคะ"

"เช่นนั้นรี..." ฮนพึมพำอย่างไร้เรี่ยวแรง

ชั้นที่ซเวลรู้ดีว่าคำตอบที่ฮนอยากรู้ไม่ใช่เรื่องที่ว่าเชจูมีหิมะตกหรือไม่ "องค์ชาย"

พระชายาเดินใกล้เข้ามาพร้อมเกี้ยว นางสั่งให้วางเกี้ยวลงตรงหน้าฮน แล้วชวนให้ฮนนั่งเกี้ยวกลับตำหนักองค์ชายรัชทายาท แต่ฮนปฏิเสธ

"ข้าจะเดินกลับเอง"

"องค์ชายเพคะ ขึ้นเกี้ยวเถิดเพคะ"

แต่แล้วก็ได้ยินเสียงแหลมสูงของสตรีผู้หนึ่งดังขึ้นมาจากด้านหลังของฮน

"ตายจริง! นั่นองค์ชายรัชทายาทใช่หรือไม่เพคะ"

การปรากฏตัวของพระสนมอินบินทำให้สีหน้าของพระชายาแปรเปลี่ยนเป็นเย็นชาในทันที พอฮนทำความเคารพพระสนมอินบินอย่างนอบน้อม สตรีผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ด้านหลังพระสนมอินบินก็ทำความเคารพฮน นางคือพระชายาขององค์ชายจองวอนที่เข้ามาในวังพร้อมลูกชาย

หลังจากที่องค์ชายยองซังเกิด ความสนใจของพระเจ้าซอนโจที่มีต่อหลานๆ ก็ลดน้อยลง แต่ก็ยังสนใจลูกชายขององค์ชายจองวอนมากกว่าใคร ด้วยเหตุนี้พระชายาขององค์ชายจองวอนจึงยังคงสามารถพาลูกๆ เข้ามาหาพระสนมอินบินในวังได้

"ทราบข่าวว่าองค์ชายรัชทายาทประชวรหนัก แต่ดูเหมือนจะเป็นแค่ข่าวลือ เพราะพระองค์ยังดูแข็งแรงอยู่เลยนะเพคะ"

ทั้งที่ท่าทางและน้ำเสียงของพระสนมอินบินเต็มไปด้วยความเยาะเย้ย ถากถาง แต่ฮนก็ยิ่งทำหน้าที่เรียบเฉยเหมือนเดิม เมื่อพระสนมอินบินไม่เห็น ปฏิกริยาตอบโต้ใดๆ จากฮน นางจึงหันไปทางหลายๆ ของนาง

"พวกเจ้ามัวทำอะไรอยู่ เหตุใดไม่รีบทำความเคารพองค์ชายรัชทายาทล่ะ"

คำพูดของพระสนมอินบินทำให้องค์ชายนิ่งยางหรือลึกลงในวัยสิบสามปี ก้าวออกมาข้างหน้าเป็นคนแรก แล้วทำความเคารพจนอย่างนอบน้อม

"ถวายความเคารพพะยะค่ะ องค์ชายรัชทายาท"

ลึกลงเรียกฮนว่า 'ท่านลุง' อย่างสนิทสนมตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ฮน รับการเคารพนั้นพลางนึกถึงภาพที่ลึกลงในวัยเด็กเดินตามตัวเองตัวยง

หลังจากนั้นลีโบกับลึกลง น้องชายอีกสองคนที่อยู่ด้านหลังก็ทำความเคารพตาม แล้วสายตาของฮนก็จับจ้องไปทางลิมย็องวัยสี่ขวบที่อายุน้อยที่สุด ลิมย็องเงยหน้ามองฮนด้วยสายตาเป็นประกาย

"เด็กคนนี่คือเด็กที่เคยป่วยหนักเมื่อหลายปีก่อนใช่หรือไม่ขอรับ"

"ใช่แล้วพะคะ การป่วยหนักทำให้เขาพูดไม่ได้"

มือข้างหนึ่งของลิมย็องจับลึกลงเอาไว้แน่น หลังจากก้มมองลิมย็อง ได้สักระยะ ฮนก็หันไปถามข้าวกวขององค์ชายจองวอนจากพระสนมอินบิน

"องค์ชายจองวอนเป็นอย่างไรบ้างขอรับ"

คำถามนั้นทำให้ลึกลงฮนด้วยแวตตาอยากรู้ อยากเห็น เรื่องที่องค์ชายจองวอนถูกเนรเทศเป็นเรื่องต้องห้ามสำหรับลูกๆ ดังนั้นพระชายาจึงไม่ยอมเล่าข่าวคราวขององค์ชายจองวอนให้ลูกๆ ฟัง

"หม่อมฉันขอตัวก่อนนะพะคะ ดูเหมือนสองพระองค์มีเรื่องต้องพูดคุยกัน"

พอพระชายาขององค์ชายจองวอนพาลูกๆ เดินจากไปไกลแล้ว พระสนมอินบินจึงเริ่มพูดถึงเรื่ององค์ชายจองวอน

"องค์ชายจองวอนถูกเนรเทศทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรผิด องค์ชายรัชทายาท

ยังจะกล้าถามถึงสารทุกข์สุกดิบขององค์ชายจวงวอนอีกหรือเพคะ"

น้ำเสียงอันเย็นชาของพระสนมอินบินทำให้สนหลุบตาลงมองพื้น
อย่างรู้สึกผิด

"สตรีผู้นี้ในสูญเสียมูลค่าที่เชจู..."

สนเงยหน้าขึ้นจากพื้นทันที

"แต่บางทีนางอาจจะท้องอีกก็ได้ เพราะหญิงชายอยู่ใกล้ชิดกัน
เพียงลำพัง ใช่หรือไม่เพคะองค์ชายรัชทายาท"

สนนิ่งงันไปเล็กน้อย พระชายาของเขาลจึงรีบออกหน้าแทน

"องค์ชายจวงวอนรู้การควรไม่ควร คงไม่ทำเรื่องแบบนี้ทั้งที่กำลัง
ถูกเนรเทศอยู่หรอกเพคะ"

พระสนมอินบินยิ้มอย่างเยือกเย็นก่อนตอบว่า "ที่พระชายาพูดก็ถูก
องค์ชายจวงวอนเป็นลูกชายของหม่อมฉันก็จริง แต่หม่อมฉันเองก็ไม่ค่อย
เข้าใจสิ่งที่เขาคิดสักเท่าไร โดยเฉพาะสิ่งที่เขาทำเพื่อมิตรภาพระหว่าง
พี่น้อง...องค์ชายจวงวอนเป็นลูกผู้ชายยิ่งกว่าใครบางคนเสียอีก"

แล้วพระสนมอินบินก็จากไปโดยทิ้งถ้อยคำที่แสนเย็นชาและ
เชือดเฉือนเอาไว้

"อย่าไปใส่ใจคำพูดของพระสนมอินบินเลยนะเพคะ องค์ชายจวงวอน
ถูกเนรเทศไปยังดินแดนอันไกลโพ้นขนาดนั้น คนเป็นแม่ก็ย่อมไม่สบายใจ
เป็นเรื่องธรรมดาเพคะ"

ทันใดนั้นสนก็เงยหน้าแล้วจ้องมองหิมะที่กำลังทับถมอยู่บนกำแพง

"อดทนอีกสักหน่อยนะเพคะ อีกไม่นาน..."

"พระชายา" สนค่อยๆ เปิดปากที่หนักอึ้ง "ในดวงตาของพระชายา
เห็นว่าหากข้าอดทนแล้ว ข้าจะชนะได้อย่างนั้นรี"

"องค์ชายรัชทายาท..."

สนละสายตากจากกำแพงแล้วหันไปมองนาง สายตาของเขาเต็มไปด้วย

ความโศกเศร้าราวกับน้ำตาจะไหลออกมาได้ทุกเมื่อ

"ข้ากำลังหายใจอยู่ก็จริง แต่สำหรับข้าวังนี้ก็เปรียบเสมือนกรงนกที่ไร้ลูกกรง"

คำพูดของฮนทำให้พระชายาก้มหัวแล้วเดินจากไปอย่างเงิบๆ ปล่อยให้ฮนถูกทิ้งไว้เพียงลำพังท่ามกลางหิมะ

"เซจู...ช่างห่างไกลเหลือเกิน"

ความเจ็บปวดกำลังเสียดแทงส่วนลึกในหัวใจของเขา หลังจากที่ยองคักชายจงดวนกับคยองมินถูกเนรเทศไปยังเซจู ในใจของเขามิแต่คิดว่าเสียใจ เขาคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องถูกต้องที่ส่งคนนั้นถูกเนรเทศเพื่อปกป้องตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทที่มีเพียงแค่ชื่อเท่านั้น คนที่สมควรถูกเนรเทศน่าจะเป็นเขามากกว่า เหตุใดเขาถึงไม่สามารถขัดขวางตอนที่นางบอกว่า จะออกจากวังเพื่อปกป้องเขา

เขารู้ว่าการตัดสินใจของคยองมินที่เลือกถูกเนรเทศนั้นเป็นหนทางที่ดีที่สุดแล้วในตอนนั้น หากเขากับนางอยู่ด้วยกันในวังนี้ก็เป็นอันตรายอย่างมาก เพราะเขาเองก็มีศัตรูมากมาย และหากศัตรูเหล่านั้นรู้ว่าคยองมินเป็นที่พึ่งใจเพียงหนึ่งเดียวของเขา ก็คงยิ่งเป็นจุดอ่อนทำให้ศัตรูโจมตีเขาและนางได้

แต่ลูกของเขาและนางกลับต้องตายที่เซจู กว่าเขารู้ความจริง เวลาที่ล่วงเลยมาแล้วถึงหนึ่งปี หลังจากนั้นเขาก็ยิ่งทุกข์ทรมานจนหัวใจแทบสลายทุกวัน แต่เขาก็ไม่อาจเผยความเจ็บปวดนั้นออกมาให้ใครรับรู้ได้เลย เพราะแค่คำพูดเพียงคำเดียวของเขา หรือแม้กระทั่งเสียงไอที่เบาแสนเบาของเขา เพียงไม่ถึงครึ่งวัน ทุกคนในวังก็แทบจะรู้กันทั่วแล้ว

คนที่ตั้งใจจะปลดเขาจากตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทนั้นอยู่ในที่ที่ไกลไกลเขามากที่สุด เขาพยายามข่มใจและแอบซ่อนความเจ็บปวดที่ยิ่งนานวันก็ยิ่งเพิ่มขึ้นเอนาไว้ แม้แต่เสียงหายใจเขายังไม่เผยให้ใครได้ยิน เขาใช้ชีวิต

อยู่ไม่ต่างจากคนตายเลย

หากเขาถูกปลดจากตำแหน่งองค์ชายรัชทายาท ความหวังสุดท้ายที่จะช่วยคนรักให้หลุดพ้นจากโทษเนรเทศก็จะมลายหายไป

ดู่บ!

หिनก้อนเล็กลอยมาตกอยู่ที่เท้า ฮนจึงหันหน้าไปยังทิศทางที่หिनก้อนนั้นลอยมา ลิมย็องหนึ่งในลูกชายขององค์ชายจองวอนกำลังยืนอยู่ตรงนั้น

ลิมย็องเกิดมาหลังจากที่องค์ชายจองวอนถูกเนรเทศ โดยที่ตอนเกิดก็ไม่มีใครสักคนในวังเลยที่รู้เรื่องนี้ แม้กระทั่งพระสนมอินบินก็ตาม หลังจากนั้นพระชายาขององค์ชายจองวอนก็มาอธิบายภายหลังว่าตนเองไม่อาจบอกได้ว่าในร่างกายมีเลือดเนื้อเชื้อไขขององค์ชายจองวอนซึ่งกำลังเป็นนักโทษเนรเทศอยู่ หลังจากนั้นเด็กคนนี้ก็ป่วยหนักจนพูดไม่ได้ แล้วก็ไม่มีใครสนใจเด็กคนนี้อีกเลย

ลิมย็องกำลังมองมาทางฮนอย่างหวาดระแวง เด็กน้อยต้องการหिनคืนแต่พูดไม่ได้ จึงได้แต่ทำหน้าที่หวาดกลัว พอฮนก็มลงเก็บหिनก้อนนั้นทันใดนั้นรอยยิ้มสดใสก็ปรากฏบนใบหน้าของลิมย็อง รอยยิ้มที่สดใสมากจนถึงขนาดที่ทำให้หัวใจของฮนที่กลายเป็นน้ำแข็งมาหลายปีพังทลายลงในพริบตา และในเวลาเดียวกันในหัวใจของฮนก็นึกถึงรอยยิ้มของใครคนหนึ่งที่เขาคิดถึงขึ้นมา เมื่อเขานึกถึงความจริงขึ้นมาว่าตนเองไม่มีทางได้เห็นรอยยิ้มนั้น หัวใจของเขาก็กลับมาเป็นน้ำแข็งอีกครั้ง

ลิมย็องค่อยๆ เดินเข้ามาหาฮนช้าๆ แม้จะไม่สามารถเปล่งเสียงออกมาได้ แต่รอยยิ้มนั้นละมุนมาก ทว่ายิ่งลิมย็องเดินเข้ามาใกล้ ใบหน้าของฮนก็ยิ่งเคร่งเครียด

ถึงแม้เจ้าจะไม่สามารถเปล่งเสียงออกมาได้ แต่เจ้าก็สามารถเผยความรักรู้สึกบนใบหน้าได้ ส่วนข้านี้สิ ทั้งที่เปล่งเสียงได้ แต่กลับไม่สามารถ

เปิดเผยความรู้สึกใดๆ ออกมาได้เลย

ลิมย็องหยุดยืนแล้วเงยหน้าขึ้นมองฮน จากนั้นก็ยื่นมือออกไป แต่ฮนกลับขว้างหินก้อนนั้นข้ามกำแพงออกไป ทันใดนั้นรอยยิ้มบนใบหน้าของเด็กน้อยก็หายวับ ริมฝีปากเล็กๆ เม้มเข้าด้วยกัน แล้วน้ำตากก็ไหลอาบแก้มแดงๆ ช่วงขณะที่ได้เห็นน้ำตานั้น ฮนก็เริ่มรู้สึกผิดกับการกระทำของตัวเอง

เข้าใจร้ายกับเด็กที่พูดไม่ได้เช่นนี้ได้อย่างไรกัน

ความรู้สึกผิดทำให้ฮนเบนสายตาไปทางกำแพงวัง แต่เขาไม่อาจย้อนเวลากลับไปได้ เขาจึงเดินจากไปโดยทิ้งลิมย็องเอาไว้อย่างนั้น

สถานที่ที่มีแสงไฟส่องสว่างเพียงหนึ่งเดียวในตำหนักองค์ชายรัชทายาทก็คือที่พักของพระชายา

"พระชายาเพคะ หม่อมฉันได้ยินข่าวลือมาว่าฝ่าบาทจะแต่งตั้งคนของฝ่ายนั้นให้เป็นอัครมหาเสนาบดีในวันพรุ่งนี้เพคะ อย่างนี้ไม่เท่ากับว่าฝ่าบาทจะทรงมอบตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทให้แก่องค์ชายยองซังหรือหอกหรือเพคะ"

"ฮูว..."

พระชายาที่ได้ฟังข่าวจากพักชังกุงรีบยกนี้รู้สึกทาบริมฝีปากของตัวเองเพื่อเป็นการบอกให้อีกฝ่ายระวังคำพูด เหตุผลนั้นไม่ใช่เพราะว่าลี้ลึกลูกชายของนางกำลังนอนอยู่ข้างๆ แต่เป็นเพราะรู้สึกถึงการเคลื่อนไหวของใครบางคนจากด้านนอก

"พระชายาเพคะ แก่ซีเองเพคะ"

"เข้ามาได้"

"เพคะพระชายา"

คิมแกชีหรือคิมซังกุกค่อยๆ เดินเข้ามาอย่างระมัดระวัง แก่ซีเคยเป็นนางในของตำหนักองค์ชายรัชทายาทมาก่อน แต่การเอ่ยปากขอร้อง

ของพระชายาแก่พระมเหสีทำให้แกซีได้กลายเป็นชังกุงตำหนักใหญ่

แกซีดูให้แน่ชัดว่าลี้จี้หลับสนิทจริง ๆ ก่อนจะเหลือบมองพักชังกุงครั้งหนึ่ง แล้วจึงทำความเคารพพระชายา

"ฝ่าบาทรับสั่งให้ได้เท่าคิมเจนมเข้าวังมาอย่างเงียบๆ เพคะ"

"พ่อของพระมเหสีนะรี ในเวลานี้นะรี"

พระชายายังคงความสุขุมไว้ได้ แต่กลับเป็นพักชังกุงเองที่ถามซ้ำอย่างกระวนกระวาย พระชายาจึงส่งสายตาห้ามปรามแล้วหันไปถามแกซี

"พระมเหสีบรรทมแล้วหรือยัง"

"จากที่ไปสอบถามนางในมา พระมเหสียังไม่บรรทม แต่กำลังเตรียมเสด็จไปตำหนักใหญ่เพื่อเข้าเฝ้าฝ่าบาทเพคะ"

พักชังกุงรีบกระซิบกระซาบ

"จะทำอย่างไรกันดีละเพคะ ฝ่าบาทอาจจะทรงยกตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทให้องค์ชายของชังก็ได้นะเพคะ"

พระชายาจมอยู่กับความคิดของตัวเองสักพักก่อนจะลุกขึ้น

สถานที่ที่พระชายามุ่งหน้าไปนั่นก็คือที่พักของฮน ฮนป่วยมาหลายวันจึงเข้านอนเร็ว พระชายาลอบเข้ามาในห้องของฮนอย่างเงียบเชียบและพยายามเคลื่อนไหวอย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้ฮนตื่น

นางจุดเทียนแล้วนำไปตั้งตรงมุมหนึ่งของห้องที่แสงเทียนจะไม่ส่องไปแยงตาของฮน จากนั้นก็หยิบกล่องใบเล็กออกมาจากห้วนนอนของฮน

ทันทีที่เปิดกล่องออกก็ปรากฏหยกขนาดเล็กที่หักเป็นสองซีก แม้จะนั่งหันหลังให้แสงเทียนจนเงาของตัวเองทาบลงบนหยก แต่นางก็รู้ดีว่าตัวอักษรที่ถูกแกะสลักไว้บนหยกนั่นคืออะไร

'องค์ชายควังแฮ ฮน'

หยกนี่คือหยกที่พระสนมกงบินผู้เป็นแม่มอบให้ฮันเมื่อนานมาแล้ว แต่หยกกลับแตกในช่วงสงคราม ช่วงที่ฝ่าบนมาหยกซีกหนึ่งได้หายไปอย่างไร้ร่องรอย แต่แล้วเมื่อหลายปีก่อน ฮันก็ได้หยกซีกนั้นกลับคืนมาด้วยความบังเอิญ ซึ่งเขาเคยเล่าเรื่องนี้ให้พระชายาฟัง

"เจ้ามาทำอะไร"

พระชายาสะดุ้งเฮือกและรีบปิดกล่องนั้นทันที ฮันตื่นแล้ว และกำลังลุกขึ้นนั่งถามนาง

"นั่นมันกล่องใส่หยกของท่านแม่ซำมิไซรี"

"เพคะ"

"เจ้าเอาออกมาทำอะไร"

"คือว่า... หม่อมฉันคิดอยู่เสมอว่าอยากนำหยกชิ้นนี้ไปซ่อมเพคะ"

"แต่มันไม่มีทางซ่อมได้มิไซรี"

"หม่อมฉันจะส่งไปพร้อมกับคณะทูตที่เดินทางไปอาณาจักรหมีง เพื่อให้ช่วยดูว่าจะสามารถซ่อมได้หรือไม่เพคะ"

"เข้าใจแล้ว เช่นนั้นรบกวนเจ้าด้วย"

ทันทีที่ฮันเอนหลังนอนลงอีกครั้ง พระชายาก็ดับเทียนแล้วถือกล่องออกมาด้านนอกที่มีพัดซังกุงกับแกซีกำลังรออยู่

"ซำมิเรื่องให้เจ้าทำ"

ต้นฤดูใบไม้ผลิ ปี 1608 ก่อนที่ความหนาวเหน็บของฤดูหนาวจะสลายไป พระเจ้าซอนโจเสวยอาหารที่คิมซังกุงแห่งตำหนักใหญ่ทำขึ้นถวายแล้วสวรรคตด้วยอาการอาหารไม่ย่อยเฉียบพลัน

จงจากไปเมื่อยามมีฝนโปรยปราย จงอยู่ต่อเมื่อยามมีแค่ละอองฝน

'หม่อมฉันรู้ว่าชายาของหม่อมฉันไม่ใช่สตรีที่เย็นชา นางเป็นคนดี
ทั้งในอดีตและในตอนนี้'

องค์ชายจวงวอนสุดลมหายใจเข้าอีกครั้ง และส่งสายตาแว่แว่
ตรงมาทางฉัน

'แต่หม่อมฉันคิดว่าชายากับหม่อมฉันไม่ได้ผูกพันกันตั้งแต่แรก
เหมือนกับหม่อมฉันและพระสนมที่ไม่ได้ผูกพันกันตั้งแต่แรกพะยะค่ะ'

ฤดูหนาว ปี 1592 เนินเขาแทชายุ-รยอง เมืองพยองอัน
ช่วงเวลาเย็นที่เมฆสีเทาปกคลุมทั่วท้องฟ้า ชายหนุ่มวัยสิบหกปีกำลัง
นอนหายใจรวยรินอยู่ในบ้านพักแห่งหนึ่งบนเนินเขา

เขาคือองค์ชายชินซอง

หากไม่เกิดเหตุการณ์วิกฤตครั้งยิ่งใหญ่ที่เรียกว่า 'สงครามอิมจิน'
ชายหนุ่มคนนี้อาจจะได้เป็นองค์ชายรัชทายาทแห่งโชซอน

ช่วงเวลาหลายเดือนนี้เขาออกเดินทางจากเมืองหลวงมุ่งหน้าสู่
ทางเหนือโดยไม่เคยรู้เลยว่า การออกเดินทางนี้จะเป็นจุดจบของชีวิต ทั้งที่

เกิดเป็นองค์ชาย แต่กลับต้องมาร่อนเร่พเนจร อดมื้อกินมื้อ และกำลังจะ
สูญสิ้นลมหายใจ

ในวัยเด็ก เขาเป็นองค์ชายที่แข็งแกร่งและร่าเริงมากกว่าองค์ชาย
องค์ไหนๆ ในบรรดาโอรสของพระเจ้าซอนโจ ดังนั้นจึงยากที่จะยอมรับ
ความจริงว่าเขากำลังตกอยู่ในสภาพแห่งความเป็นความตายในขณะนี้

หลังจับชีพจรเสร็จ หมอหลวงก็ส่ายหน้าและถอยออกไป

องค์ชายจองวอนที่นั่งอยู่ข้างๆ องค์ชายชินซองก็ถึงกับน้ำตาไหลพราก
องค์ชายจองวอนเคารพพี่ชายที่มีอายุมากกว่าสองปีคนนี้นิ่งกว่าใคร

ระหว่างทางลี้ภัยไปยังอียู พระเจ้าซอนโจมอบหมายให้องค์ชาย
ชินซองรวบรวมกำลังพลเพื่อไปเสริมกองกำลังที่อียู องค์ชายจองวอนก็
ขัดคำสั่งของพระสนมอินบินแล้วติดตามองค์ชายชินซองมาด้วย แต่ข่าวลือ
เกี่ยวกับสงครามทำให้ชาวบ้านกระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง จึงทำให้
รวบรวมกำลังพลได้ยาก สุดท้ายองค์ชายชินซองก็คว้าน้ำเหลวและ
นอนหายใจรวยรินอยู่ตรงนี้

"ท่านพี่...ฮือ..."

องค์ชายจองวอนจับมือขององค์ชายชินซองพลางร้องไห้สะอึกสะอื้น
ตอนนี้อ้องค์ชายชินซองไม่มีเรี่ยวแรงแม้กระทั่งจะพูดกับน้องชาย เสียงที่
ออกมาจากเขามีเพียงแคเสียงหายใจอันแผ่วเบาเท่านั้น

อีกคนหนึ่งที่กำลังมององค์ชายจองวอนด้วยสายตาเป็นกังวลก็คือ
กุกซาแมง พ่อตาขององค์ชายจองวอน เมื่อองค์ชายจองวอนบอกว่าจะ
ติดตามองค์ชายชินซองมาด้วย กุกซาแมงก็ขอติดตามมาด้วยเช่นกัน
เขาเป็นห่วงองค์ชายจองวอนไม่น้อยไปกว่าองค์ชายชินซองที่กำลังจะ
หมดลมหายใจ เพราะหลังจากที่องค์ชายชินซองล้มป่วยลง องค์ชาย
จองวอนเองก็ไม่ยอมกินยอมนอน เอาแต่นั่งเฝ้าองค์ชายชินซองอยู่ข้างๆ
เขากลัวว่าองค์ชายจองวอนจะล้มป่วยตามไปด้วย สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจ

ขยับเข้าไปใกล้องค์ชายจงวอน

"องค์ชายจงวอน กระหม่อมจะเผ้าองค์ชายชินซองให้เอง องค์ชายไปพักผ่อนเสียหน่อยเถิด"

"ไม่ ข้าจะอยู่ข้างๆ ท่านพี่"

"แต่หากองค์ชายจงวอนล้มหมอนนอนเสื่ออีกพระองค์ ฝ่าบาทอาจจะกลัดกลุ้มพระทัยมากยิ่งขึ้น"

ม้าเร็วถูกส่งไปที่อียูเพื่อแจ้งข่าวการป่วยขององค์ชายชินซองเมื่อหลายวันก่อน พระเจ้าซอนโจจึงมีรับสั่งให้พาท้องค์ชายชินซองมาที่อียู แต่ร่างกายขององค์ชายชินซองนั้นเพียงแค่มองด้วยตาเปล่าก็รู้ได้ว่าไม่อยู่ในสภาพที่จะย้ายไปไหนได้ ยิ่งไปกว่านั้นทางสัญจรก็ยังคงปิดกั้นการเคลื่อนย้ายขององค์ชายชินซองจึงเป็นไปไม่ได้เลย

แล้วมือขององค์ชายชินซองที่องค์ชายจงวอนจับอยู่ก็เริ่มขยับช้าๆ องค์ชายจงวอนจึงเงยหน้าอย่างตกใจ

"ท่านพี่?! ท่านรู้สึกตัวแล้วหรือขอรับ"

"ท่าน...แม่..."

เสียงเรียกพระสนมอินบินหลุดออกมาจากปากขององค์ชายชินซอง น้ำเสียงนั้นแผ่วเบาราวกับจะขาดใจได้ทุกเมื่อ องค์ชายจงวอนจึงยิ่งรำให้หนักกว่าเดิม

"ยอน...จี้..."

แล้วชั่วขณะนั้นองค์ชายจงวอนก็หยุดร้องไห้

"ยอนจี้"

ระหว่างนั้นกุซาแมงก็รีบหันไปทางหมอลวง

"มัวทำอะไรอยู่ รีบจับชีพจรอีกครั้งสิ เร็วเข้า!"

"ขอรับ!"

ขณะที่หมอลวงขยับเข้ามา มืออีกข้างขององค์ชายชินซองที่โบก

ไปมาอยู่กลางอากาศก็ร่วงหล่นลงบนเตียง แล้วลมหายใจก็หมดไป

ทันทีที่ชั้นที่ส่วนพระองค์ขององค์ชายชินซงของหมอบลงกับพื้น แล้วร้องให้คร่ำครวญ นางในที่อยู่รายรอบก็พากันร้องไห้

โชคชะตาขององค์ชายชินซงของหยุดลงตรงนี้ เขาคือผู้มีสิทธิ์ได้รับตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทมากที่สุด เนื่องจากเป็นโอรสที่เกิดจากพระสนมอินบินผู้ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าซอนโจ แต่เขาก็กลับหมดลมหายใจอยู่ที่บ้านพักแห่งหนึ่งทางตอนเหนือท่ามกลางอากาศอันหนาวเหน็บของฤดูหนาว

องค์ชายจงวอนปาดน้ำตาแล้วลุกขึ้นอย่างไร้เรี่ยวแรง

"องค์ชายจงวอน..."

กุษาแมงร้องเรียก แต่หูขององค์ชายจงวอนไม่ได้ยินทั้งเสียงของกุษาแมง ทั้งเสียงร้องไห้ของผู้คนรายรอบ ไม่ได้ยินเสียงใดๆ เลย เขาเปิดประตูแล้วก้าวออกไปด้านนอกที่หิมะกำลังโปรยปราย

'ยอน...จี...'

ชื่อของสตรีผู้หนึ่งที่องค์ชายชินซงเรียกเป็นครั้งสุดท้ายก่อนตาย สตรีที่ทั้งองค์ชายจงวอนและกุษาแมงรู้จักเป็นอย่างดี

กวยอนจี สตรีที่ตอนนี้กำลังอธิษฐานให้ทั้งองค์ชายจงวอนกับกุษาแมงปลอดภัย

ยอนจีเป็นบุตรธิดาของกุษาแมง นางแต่งงานกับองค์ชายจงวอนเมื่อสองปีก่อน

หิมะตกลงมาตั้งแต่ก่อนที่องค์ชายชินซงจะล้มป่วย ตอนนี้ก็ยังคงตกอย่างต่อเนื่องโดยไม่มีทีท่าว่าจะหยุด ค่าสินที่องค์ชายชินซงสินลมนั้น ท้องฟ้าปิดจนมองไม่เห็นแม้กระทั่งดวงจันทร์

องค์ชายจงวอนเงยหน้ามองหิมะที่โปรยปรายพลางหวนนึกถึงวันหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วงเมื่อสองปีก่อน

ฤดูใบไม้ร่วง ปี 1590 เมืองหลวง

"ทางนี้ ทางนี้!"

ภายใต้แสงแดดอันสดใสของฤดูใบไม้ร่วง เด็กหนุ่มคนหนึ่งวิ่งตรงมาข้างหน้าอย่างรวดเร็ว แม้จะมีเด็กหนุ่มอีกคนวิ่งตามหลังมา แต่เด็กหนุ่มคนนั้นก็ไมยอมผ่อนฝีเท้าเลยสักนิด

เด็กหนุ่มที่วิ่งตามหลังผู้มีใบหน้าที่งามราวกับสตรีคือองค์ชายจงวอน ส่วนเด็กหนุ่มที่วิ่งนำหน้าคือองค์ชายชินซง ทั้งสองเป็นโอรสของพระเจ้าซอนโจกับพระสนมอินบิน

"ท่านพี่ จะไปที่ใดหรือขอรับ"

องค์ชายชินซงแต่งงานไปเมื่อหลายเดือนก่อน ส่วนองค์ชายจงวอนยังไม่ได้แต่งงาน สถานที่ที่ทั้งสองได้มาเจอกันก็คือจ้งฮัก

หลังเลิกเรียน องค์ชายชินซงมักจะพาองค์ชายจงวอนออกมานอกวัง แน่แน่นอนว่าไม่ได้รับอนุญาตจากทั้งเสด็จพ่อและทั้งพระสนมอินบิน ผู้เป็นแม่ที่ดุยิ่งกว่าเสือ แม้ความรู้สึกลับที่แอบออกมานั้นจะเกาะกุมหัวใจขององค์ชายจงวอน แต่เขาก็ยอมออกมาเพราะคนที่พาออกมาคือองค์ชายชินซงที่เขาเคารพยิ่งกว่าใคร

"อย่าถามมากนัก ท่านพี่ของเจ้าคนนี้รู้ตัวดีว่ากำลังจะไปที่นี่ อ๊ะแฮ่ม!"

วันที่ที่มาถึงหมู่บ้านที่มีบ้านมุงหลังคากระเบื้องเรียงราย และไม่ค่อยมีผู้คนผ่านไปมา องค์ชายชินซงก็เปลี่ยนจากการวิ่งเป็นการเดิน แต่แล้วจู่ๆ องค์ชายชินซงก็หยุดเดิน แล้วหันกลับไปมององค์ชายจงวอน

"จำได้หรือไม่ที่พี่บอกว่าเจอสตรีผู้หนึ่งในวันทันโศคราวที่แล้ว"

องค์ชายจงวอนจำได้ว่าหลังจากวันทันโศ ทุกครั้งที่ตนเองอ่านตำราท่านพี่ก็มักจะพูดเรื่องเด็กสาวคนหนึ่งจนทำให้เขารำคาญ บางทีเด็กสาวผู้นั้นอาจจะเตะตาต่อใจท่านพี่จนขโมยหัวใจไปแล้วก็ได้

"ท่านพี่บอกว่ามีดวงตาราวกับกวาง และมีใบหูเหมือนนึ่งจอกขอรับ"

"ใช่ บ้านของนางอยู่ตรงนี้ วันนี้พี่จึงอยากพาเจ้ามาดูใบหน้าของนางเสียหน่อย" องค์ชายชินชองเอ่ยขึ้นอย่างภาคภูมิใจ

"อะแฮ่ม! อะแฮ่ม!"

ลู๋ๆ องค์ชายชินชองก็เบือนหน้าจากองค์ชายจงวอนแล้วหันไปกระแอมทางกำแพง องค์ชายจงวอนจึงได้แต่มองดูอย่างงุนงง แต่เวลาผ่านไปสักพักแล้ว ก็ยังไม่ได้ยินเสียงใดๆ ตอบกลับมาจากด้านในกำแพงเลย องค์ชายชินชองจึงกระแอมเสียงดังขึ้นกว่าเดิม

"อะแฮ่ม! อะแฮ่ม!!!"

องค์ชายจงวอนหันซ้ายแลขวาเพราะกลัวจะเป็นที่ตะตาของคนอื่น จนทำให้สถานะของทั้งคู่ถูกเปิดเผย

ในระหว่างที่องค์ชายจงวอนกำลังจะเอ่ยปากห้ามปรามองค์ชายชินชองนั้น...

"มาอีกแล้วหรือเจ้าคะ"

ทันทีที่เสียงของเด็กสาวดังกังวานขึ้นจากด้านในกำแพง องค์ชายชินชองก็รีบจับชายเสื้อขององค์ชายจงวอนและแนบตัวชิดไปที่กำแพง

"เจ้าปลดกัณฑ์สินะ ยอนจี"

สิ่งที่ได้รับกลับมาคือเสียงหัวเราะสั้นๆ ที่ฟังเผินๆ เหมือนเป็นเสียงหัวเราะเยาะ แต่องค์ชายชินชองก็ยังคงยิ้มกว้าง ซึ่งองค์ชายจงวอนไม่เข้าใจท่าทางอย่างนั้นขององค์ชายชินชองเลยสักนิด

"เจ้ารู้ใช่หรือไม่ว่าข้าจะมา จึงมารอข้าเช่นนี้"

"เมื่อมีหนูแอบมาขโมยข้าวสารในยุ้ง แล้วจะให้ข้าทำอย่างไรละเจ้าคะ"

น้ำเสียงของเด็กสาวที่ตอบโต้ออกมาอย่างฉะฉานทำให้ใบหน้าขององค์ชายชินชองค่อยๆ แดงขึ้นเรื่อยๆ องค์ชายจงวอนมองภาพนั้นแล้วได้แต่ทำหน้างุน

ให้ตายสิ ท่านพี่รู้จักชื่อของนางได้อย่างไรกันนะ ฟังๆ ดูแล้วไม่เหมือน

สองคนนี้เพิ่งคุยกันแค่ครั้งสองครั้งเลย เหมือนแอบมาคุยกันหลายครั้งแล้ว ด้วยซ้ำ

องค์ชายจงวอนงุนงมากที่ท่านพี่ที่เขาเคารพและเชื่อฟังกำลังทำอะไรแบบนี้

"วันนี้ขามีของจะให้เจ้าด้วยนะ"

องค์ชายชินซองล้วงอะไรสักอย่างจากเสื้อ พอองค์ชายจงวอนเห็นของสิ่งนั้นก็ถึงกับตาโตด้วยความตกใจ เพราะมันเป็นโนรีแก* ที่เสด็จพ่อพระราชทานให้ท่านแม่เมื่อหลายวันก่อน โนรีแกชิ้นนี้เป็นหนึ่งในของมีค่าที่จักรพรรดิแห่งอาณาจักรหมิงส่งมาให้พระมเหสี แต่เสด็จพ่อตรัสว่าพระมเหสีไม่ชอบของมีค่าที่หรูหราเช่นนี้ จึงนำไปพระราชทานให้ท่านแม่แทน

องค์ชายจงวอนดึงชายเสื้อขององค์ชายชินซอง เพราะรู้ว่าท่านแม่ไม่เคยมอบโนรีแกชิ้นนี้ให้ องค์ชายชินซองต้องขโมยมาจากตำหนักของท่านแม่แน่ๆ เลย

แต่องค์ชายชินซองกลับปิดมือน้องชายจงวอนออกกรวกับรำคาญ จากนั้นก็ยิ้มแป้นแล้วโยนห่อผ้าไหมที่มีโนรีแกอยู่ในนั้นข้ามกำแพงไป

ดับ!

แต่ไม่นานนักถุงผ้าไหมใบเดิมก็ถูกโยนกลับออกมา องค์ชายจงวอนจึงรีบวิ่งไปเก็บขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ในขณะที่องค์ชายชินซองกำลังยืนงุนงนอยู่

"ข้าไม่รู้ว่าท่านคือบุตรของบ้านใด แต่หญิงชาวบ้านอย่างข้าคงไม่สามารถรับของของท่านได้เจ้าค่ะ"

"ทั้งที่เจ้าอาศัยอยู่ในบ้านที่มีกำแพงสูงเช่นนี้ เจ้ายังจะเรียกตัวเองว่าหญิงชาวบ้านอีกรี"

* เครื่องประดับมีลักษณะเป็นฟู ใช้ห้อยติดกับเสื้อของชุดชั้นนอก นอกจากเป็นเครื่องประดับเพื่อความสวยงามแล้วยังเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกชนชั้นของผู้หญิงอีกด้วย

"ข้าไม่รู้ว่าท่านคือผู้ใด มีชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร แล้วจะให้ข้ารับของที่ท่านมอบให้ได้อย่างไรล่ะเจ้าคะ"

"เจ้าอยาการู้ชื่อของข้ารี"

"..." ไม่มีเสียงตอบกลับมา

ระหว่างนี้องค์ชายจงวอนก็ล้วงโนรีแกในถุงผ้าไหมออกมาดูอย่างระมัดระวัง เพราะกลัวว่าหากมีรอยตำหนิ ท่านแม่อาจจะโมโหได้

"วันนี้ข้าตั้งใจจะมอบของล้ำค่าให้แก่เจ้า นั่นเท่ากับว่าข้าตั้งใจจะให้เจ้ามาเป็นสตรีของข้า"

องค์ชายจงวอนถึงกับหันไปมององค์ชายชินซองอย่างงุนงง เพราะองค์ชายชินซองเพิ่งแต่งงานไปเมื่อหลายเดือนก่อน แต่กลับอยากได้ลูกสาวของบ้านนี้ไปเป็นสตรีของตนเองนี่นะ

ทันใดนั้นเองประตูบานเล็กที่อยู่ตรงปลายสุดของกำแพงก็ถูกเปิดออก จากนั้นบ่าวผู้ชายคนหนึ่งก็เดินออกมา

"พวกเจ้ามาทำอะไรตรงนี้"

"วิ่งไปเร็วเข้า!"

องค์ชายชินซองชวนองค์ชายจงวอนวิ่งหนีทันที

พอมาถึงถนนหลัก ทั้งคู่ก็หยุดพักเหนื่อย

"เฮ้อ นี่กว่าจะถูกจับได้เสียแล้ว"

ทันทีที่สบโอกาส องค์ชายจงวอนก็รีบถามสิ่งที่ตนสงสัยออกมา

"ท่านพี่ นางเป็นผู้ใดกันขอรับ"

"บุตรธิดาของเสนาบดีฝ่ายทหารนะ"

"ท่านเสนาบดีกษัตริย์ท่านนี้หรือขอรับ"

"ใช่"

องค์ชายจงวอนเบิกตากว้างอย่างตกใจ เสนาบดีกษัตริย์ท่านนี้ที่ท่านแม่และท่านลุงของพวกเขาวิพากษ์วิจารณ์ถึงเสมอ การที่ท่านแม่

เป็นพระสนมที่เสด็จพ่อโปรดปรานทำให้ท่านลุงมีอำนาจมากตามไปด้วยหลายฝ่ายจึงเกิดความไม่พอใจ รวมไปถึงกุชอง ลูกชายของกุชาแมงด้วย กุชองถึงกับพูดออกมาอย่างเปิดเผยว่าหากวันใดที่ตนเองได้รับตำแหน่งระดับสูง ตนเองจะปลดท่านลุงให้พ้นจากตำแหน่งอย่างแน่นอน

"เขาเป็นคนที่กล่าวร้ายท่านลุงอยู่เสมอไม่ใช่หรือครับ"

"ไม่เห็นเกี่ยวกันเลย ตอนนี้ความสัมพันธ์ของท่านเสนาบดีกุชาแมงกับท่านลุงดีขึ้นมากเลยนะ"

"เป็นไปได้อย่างไรครับ"

"เมื่อวันก่อนข้าเฝ้ากับท่านแม่ว่าหากได้เกี่ยวข้องกัน ความสัมพันธ์ก็จะดีขึ้น ท่านแม่เองเข้าใจความหมายของข้า และบอกว่าน่าจะมีข่าวดีในเร็ววันนี้"

"แต่ท่านพี่มีชายาอยู่แล้วไม่ใช่หรือครับ"

คำพูดขององค์ชายจวงวอนที่จิตใจดำทำให้องค์ชายชินซองถึงกับหน้าหน้าว้าววมวด

"แม่นางนกระจอกนั้นนะรี เจ้าไม่ต้องกังวลไปหรอก ข้าจะรับนางมาเป็นอนุภักดิ์แล้วค่อยเลื่อนขั้นให้นางเป็นชายาของข้า"

นายชายาขององค์ชายชินซองคือ 'หญิงพุดมาก' ผู้ที่คอยตามองค์ชายชินซองต้อยๆ เพื่อคอยจับผิดคำพูดและการกระทำของเขา ดังนั้นแม้องค์ชายชินซองจะแต่งงานและย้ายออกมาอยู่นอกวังแล้ว แต่เขาก็กลับเข้าๆ ออกๆ วังเพื่อหลบเลี่ยงชายา

"ข้าแต่งงานก็เพราะพระประสงค์ของเสด็จพ่อเท่านั้น คอยดูเถิด ถ้าแม่นางนกระจอกส่งเสียงนำหนวกหูไม่หยุด ข้าจะทำร้ายจิตใจนางและขับไล่ใส่ส่งนางออกไป แต่พอถึงเวลานั้นนางก็คงตามมาส่งเสียงนำรำคาญอยู่ดี"

องค์ชายชินซองก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างมั่นใจ แต่องค์ชาย

จงวอนกลับคิดว่าคำพูดขององค์ชายชินชองนั้นผิด เขาเองก็รู้ว่าชายาของท่านที่เป็นคนพูดมาก แต่ทั้งหมดที่นางทำก็เพื่อท่านพี่ทั้งนั้น

องค์ชายจงวอนแบ่ปากแล้วส่ายหน้าเบาๆ แต่พอตั้งใจจะก้าวตามหลังองค์ชายชินชองไป เขาก็ชะงัก เพราะเพิ่งรู้ว่าถุงผ้าไหมใส่โนรีแก่นั้นได้หายไปแล้ว อาจจะหล่นหายตอนวิ่งหนีออกมา เขาจึงหันหลังกลับไปทางเดิม

เมื่อวิ่งมาถึงเขาก็พบว่ารอบๆ กำแพงของบ้านกลับไม่มีอะไรอยู่เลย พอสังเกตที่พื้นก็พบว่าไม่มีใบไม้ร่วงเลยสักใบเหมือนใครสักคนมากวาดไปจนสะอาดแล้ว

ระหว่างนั้นเสียงสดีสก็ดังขึ้น

"ท่านกำลังหาสิ่งนี้อยู่ใช่หรือไม่เจ้าคะ"

องค์ชายจงวอนเงยหน้าขึ้น เด็กสาวคนหนึ่งกำลังนั่งอยู่บนต้นไม้สูงที่อยู่ด้านในกำแพง ดูแล้วอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขา ใบหน้าขาวผ่อง หูแหลมเรียวน่ารักราวกับหูจิ้งจอก นอกจากนั้นดวงตายังเป็นประกายราวกับดวงตาของกวาง นางคงเป็นเด็กสาวที่องค์ชายชินชองพูดถึงแน่ๆ และในมือของนางกำลังถือถุงผ้าไหมอยู่

"พวกเราได้พบกันแล้วนะเจ้าคะ คนแปลกหน้า"

ระหว่างที่นางมองลงมาที่องค์ชายจงวอนแล้วพูดขึ้นอย่างภูมิใจ เสียงบ่าวรับใช้ก็ตะโกนอย่างตกใจ

"คุณหนูเจ้าคะ! เหตุใดขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ล่ะเจ้าคะ รีบลงมาเดี๋ยวนี้เลยเจ้าคะ!"

นางลุกขึ้น แต่ความตกใจทำให้นางเหยียบกิ่งไม้พลาดจนเสียการทรงตัว แล้วร่างของนางก็ลอยข้ามกำแพงออกมา

"กรีด!"

เสียงกรีดร้องสั้นๆ ของเด็กสาวดังขึ้นกลางอากาศ องค์ชายจงวอน

รีบวิ่งเข้าไปอ้าแขนรับร่างของนางเอาไว้จนร่างของทั้งคู่ล้มกลิ้งลงไปกับพื้นพร้อมกัน

"โอ๊ย..."

องค์ชายจอมวอนที่กอดเด็กสาวเอาไว้แน่นขมวดคิ้วด้วยความเจ็บปวดที่แล่นรื้อไปทั่วทั้งร่าง พอลืมตาขึ้นมาก็มองเห็นเด็กสาวกำลังชบหน้ากับหน้าอกของเขา ร่างของนางกำลังสั่นเทาอย่างหวาดกลัว

"เจ้าเป็นอะไรหรือไม่"

องค์ชายจอมวอนผินทนต์กับความเจ็บปวดของตัวเองเอาไว้ แล้วเลือกที่จะเป็นห่วงนางก่อน แต่นางไม่ยอมตอบอะไรออกมาเลย องค์ชายจอมวอนจึงกัดฟันฝืนลุกขึ้น แล้วจับมือเด็กสาวให้ลุกขึ้นตามมา

มองดูจากสายตาแล้วนางไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร แต่สภาพของนางในตอนนี้อันตรายกว่าก้นบนต้นไม้ไปจนหมดสิ้น นางจ้องมองเขาด้วยใบหน้าแดงกำและบิตตัวไปมา

"คือ..."

"ขอของคืนด้วย"

นางค่อยๆ ยื่นถุงผ้าไหมวางลงบนมือขององค์ชายจอมวอน

"หากท่านต้องการมาเจอหน้าข้าอย่างเป็นทางการตามที่ท่านได้ให้คำมั่นเอาไว้ ก็ช่วยส่งข่าวมาอีกครั้ง แล้วข้าจะรอนะเจ้าคะ"

ฤดูหนาว ปี 1592 ที่ประทับชั่วคราวฮย็ญ

หิมะแปรเปลี่ยนเป็นสายฝน เป็นเรื่องยากที่จะปรับตัวเข้ากับอากาศของทางเหนือที่แปรปรวนอย่างหนัก ทุกครั้งที่เผชิญหน้ากับอากาศอันแปรปรวนของทางเหนือ ผู้คนที่มาจากเมืองหลวงก็จะคิดถึงฤดูใบไม้ผลิของเมืองหลวง

"องค์ชายชินชอง! ลูกจะไปเช่นนั้นไม่ได้นะ! ลูกทิ้งแม่ไปได้อย่างไร!

องค์ชายชินชอง!"

ทันทีที่เห็นโลงศพที่บรรจรู่างขององค์ชายชินชอง พระสนมอินบิน ก็วิ่งไปกอดโลงศพโดยไม่สนใจฝนฤดูหนาวที่กำลังตกอยู่ ส่วนพระเจ้าซอนโจที่นั่งอยู่ด้านบนก็เบือนหน้าหนีและปล่อยให้หน้าตาไหลลงมาอย่างเงิบๆ

องค์ชายจองวอนกำลังยืนตากฝนอยู่ข้างโลงศพขององค์ชายชินชอง เขาเดินทางมาพร้อมทั้งร่างที่ไร้ลมหายใจของท่านพี่ เขาารู้สึกว่าการตายของท่านพี่คือความรับผิดชอบของเขา ความรู้สึกผิดนี้คงอยู่ในใจของเขาไปชั่วนิรันดร์

"ไปเปลี่ยนชุดเถิดเพคะ"

เสียงที่เต็มไปด้วยความเป็นห่วงของยอนจีที่ตั้งขึ้นทำให้ร่างขององค์ชายจองวอนสั่นเทา

'ยอน...จี...'

เขาเคยคิดว่าหลังจากที่ยอนจีมาเป็นชายาของเขา องค์ชายชินชอง จะตัดใจจากยอนจีได้ แต่มันไม่ได้เป็นอย่างนั้นเลย

หลังจากเขาแต่งงานกับยอนจี องค์ชายชินชองก็ไม่เคยเรียกชื่อของยอนจีออกมาจากปากเลยสักครั้ง แม้จะมีโอกาสได้พบกันโดยบังเอิญบ้าง แต่ก็ได้แค่สนทนากันอย่างเป็นทางการเท่านั้น

ที่ว่าองค์ชายชินชองไม่เคยลบยอนจีออกไปจากหัวใจได้เลย

"องค์ชาย"

"เจ้าออกไปก่อน"

"แต่ว่า..."

"ข้าบอกให้ออกไปก่อนอย่างไรเล่า"

องค์ชายจองวอนเองก็ตกใจกับคำพูดของตัวเองเช่นกัน เพราะเขาไม่เคยพูดจาเย็นชาและแข็งกระด้างเช่นนี้กับใครแม้กระทั่งนางใน ซึ่งเขา

รู้ว่ายอนจีจะเจ็บปวดกับคำพูดของเขา แต่...

"ทราบแล้วเพคะ..."

ยอนจีออกจากห้องไปอย่างเงิบๆ แผ่นหลังอันอ่อนล้าของนางทำให้เขานึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในฤดูใบไม้ร่วงเมื่อสองปีก่อน

ฤดูใบไม้ร่วง ปี 1590 ตำหนักของพระสนมอินบิน

"ท่านแม่! หม่อมฉัน... ต้องแต่งงานกับบุตรีของท่านเสนาบดีฝ่ายทหารหรือขอรับ"

"ตกใจอะไรเช่นนั้น เจ้าเองก็ถึงวัยที่ต้องแต่งงานแล้วนะ"

"หม่อมฉันทราบขอรับ แต่ท่านแม่เคยบอกว่าท่านเสนาบดีคนนี้ชอบใส่ร้ายท่านลง แล้วเหตุไฉนยังให้หม่อมฉันแต่งงานกับบุตรีของเขาอีกล่ะขอรับ"

"ถ้าได้เกี่ยวดองกัน ทางนั้นก็จะไม่กล้ามีเรื่องกับท่านลงของเจ้าอีกต่อไป เจ้าเตรียมตัวให้พร้อมนะ ฝ่ายบาทตั้งพระทัยเอาไว้ว่าจะให้จัดพิธีภายในปีนี้"

"ขอรับ... ท่านแม่"

ไฉ่ยिनมาว่าบุตรีของกุซามาจะมีถึงหกคน หญิงที่จะเข้าพิธีแต่งงานกับตนเองจะเป็นบุตรีคนใดกัน และหากเป็นหญิงที่อยู่ในใจขององค์ชายชินชองล่ะ จะเป็นเช่นไร องค์ชายจงวอนรู้สึกวุ่นใจอย่างมาก

ระหว่างนั้นเสียงเอะอะโวยวายก็ดังมาจากภายนอกตำหนัก

"หลีกไป!"

องค์ชายชินชองเปิดประตูแล้ววิ่งเข้ามา แต่พระสนมอินบินกลับยกขาขึ้นตีมอย่างไม่สนใจ ต่างจากองค์ชายจงวอนที่ทำหน้าตกใจ

"เจ้าลืมแล้วรึว่านี่คือที่ใด องค์ชายชินชอง"

แต่องค์ชายชินชองกลับชี้ไปทางองค์ชายจงวอนพร้อมตะโกนใส่พระสนมอินบิน

"เหตุใดต้องเป็นเขาด้วยขอรับ หม่อมฉันบอกแล้วมิใช่หรือขอรับ ว่าหม่อมฉันจะรับบุตรีของท่านเสนาบดีเป็นอนุของหม่อมฉัน"

"ทั้งหมดก็ทำเพื่อเจ้านะ" พระสนมอินบินตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"เพื่อหม่อมฉันหรือขอรับ ท่านแม่ให้หญิงสาวที่หม่อมฉันมีใจไปแต่งงานกับน้อง นีหรือขอรับที่เรียกว่าทำเพื่อหม่อมฉัน"

"องค์ชายชินชองยังเด็กนักจึงไม่รู้อะไรมาก ทั้งฝ่าบาท ทั้งข้า ล้วนแต่ทำเพื่อเจ้าทั้งนั้น"

"หม่อมฉัน...หม่อมฉันไม่เข้าใจเลยขอรับ ยกเลิกงานแต่งงานนี้เถิดขอรับ ท่านแม่!"

"ทำอย่างนั้นไม่ได้เด็ดขาด!" พระสนมอินบินดัดบทปฏิเสธด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนเป็นน้ำเสียงที่เย็นชาทันที

"ท่านแม่!"

"องค์ชายชินชอง เจ้าเพิ่งเข้าพิธีแต่งงานได้ไม่นานเองนะ ยิ่งไปกว่านั้น ชายาของเจ้ายังเป็นถึงบุตรีของท่านแม่ทั้พผู้เคยทำคุณงามความดีต่อสู้กับข้าศึกในอดีต และบรรดาญาติของท่านแม่ทั้พล้วนแต่เป็นขุนนางกันทั้งสิ้น หากกายภาคหน้าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาเหล่านี้ก็จะกลายเป็นอำนาจที่แข็งแกร่งให้เจ้า และเจ้ารู้หรือไม่ว่าสองตระกูลนี้เกี่ยวดองเป็นญาติกันทั้งที่เป็นแบบนั้น เจ้าก็ยังไม่อยากจะให้บุตรีของท่านเสนาบดีฝ่ายทหารมาเป็นอนุอีก การทำเช่นนั้นก็ไม่ต่างจากสร้างควมริ้วรานให้ราชวงศ์และให้กับสองตระกูลนั้นเลยนะ"

คำพูดของพระสนมอินบินถูกต้องยิ่งนัก น้องสาวของท่านแม่ทั้พคือภรรยาคนที่สองของกุษาแมง ผู้ซึ่งให้กำเนิดยอนจี ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างชายาขององค์ชายชินชองกับยอนจีจึงเป็นเครือญาติที่ใกล้ชิดกัน หากยอนจีแต่งงานกับองค์ชายจองวอน อำนาจทางฝั่งของพระสนมอินบินก็จะเพิ่มมากขึ้น แต่หากยอนจีมาเป็นอนุขององค์ชายชินชองล่ะก็

สถานการณ์จะเป็นไปในทางตรงกันข้ามอย่างแน่นอน

การที่ท่านแม่ทัพยอมรับองค์ชายชินชองเป็นลูกเขยนั้นก็เพราะองค์ชายชินชองเป็นตัวเก่งที่จะได้เป็นองค์ชายรัชทายาท หลังจากแต่งงานก็ยังไม่มีความว่าจะตั้งครรภเสียที แต่หากยอนจีได้เป็นอนุแล้วมีโอรสให้ องค์ชายชินชองก่อน แล้วองค์ชายชินชองได้เป็นองค์ชายรัชทายาท เด็กคนนั้นก็กลายเป็นโอรสองค์โตของพระราชองค์ถัดไป แม้จะเป็นโอรสของอนุ แต่อำนาจและสิทธิในฐานะโอรสองค์โตนั้นก็แข็งแกร่งมาก หากเป็นเช่นนี้ ตระกูลของท่านแม่ทัพกับตระกูลของกุซาแมงก็จะกลายเป็นศัตรูกันไปโดยปริยาย

"ท่านแม่..."

องค์ชายชินชองเริ่มร้องไห้ ตั้งแต่วัยเด็กพระสนมอินบินยอมให้องค์ชายชินชองทุกอย่างไม่ว่าองค์ชายชินชองจะต้องการอะไร แต่ครั้งนี้กลับปฏิเสธอย่างเด็ดขาด เพราะนี่คือเส้นทางที่ทำเพื่อองค์ชายชินชอง แต่มันกลับเป็นเส้นทางที่องค์ชายชินชองไม่ต้องการ

"ไม่ได้ก็คือไม่ได้ ฝ่าบาทก็ทรงเห็นตรงกัน ดังนั้นอย่าทำให้ฝ่าบาทต้องชุ่นเคืองพระทัย ตอนนี้เจ้าจงกลับไปได้แล้ว ชายาของเจ้ากำลังรออยู่ และต่อไปนี้ข้าไม่อนุญาตให้เจ้าเข้ามาค้างอ้างแรมในวังอีกหากไม่มีเหตุผลอันควร"

องค์ชายชินชองเดินออกมาจากตำหนักแล้วยกมือขึ้นปาดน้ำตาโดยไม่สนใจนางในที่พากันนั่งมองอยู่ แต่ไม่ว่าจะเชื่ออย่างไร น้ำตาแห่งความเศร้าโศกก็ไม่ยอมหยุดลงง่ายๆ

องค์ชายจงวอนที่เดินตามออกมาก็ไม่รู้จะช่วยอย่างไร เขารู้ดีว่าหากพระสนมอินบินได้ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้ว ไม่วาขอรับรองอย่างไรก็ทำให้เปลี่ยนใจไม่ได้ บุตรีของกุซาแมงที่จะต้องแต่งงานกับเขาคือหญิงที่องค์ชายชินชองมีใจให้ เขาจะทำอย่างไรดี

"คือ...ท่านพี่..."

องค์ชายจงวอนเรียกองค์ชายชินซองด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความรู้สึกผิด แต่องค์ชายชินซองกลับหันมาจ้องด้วยดวงตาที่ปัดร้าว ก่อนจะหันกลับแล้วรีบเดินจากไป ปล่อยให้องค์ชายจงวอนก้มหน้าอย่างไร้เรี่ยวแรงเพียงลำพัง

ฤดูหนาว ปี 1592 ที่ประทับชั่วคราวอียจู

กลางดึกสงัด ศพขององค์ชายชินซองถูกนำไปตั้งไว้ที่บ้านที่มุงหลังคาด้วยฟางแห่งหนึ่ง บริเวณที่ตั้งศพนั้นคับแคบมาก ดังนั้นไม่สามารถให้ชั้นที่และบรรดาซังกงมาเฝ้าตามธรรมเนียมได้ องค์ชายจงวอนจึงอาสามาเฝ้าเพียงคนเดียว เขานั่งมองแผ่นป้ายจารึกชื่อผู้ตายแล้วร่ำไห้สะอึกสะอื้น

องค์ชายชินซองเป็นคนสำคัญสำหรับเขามาก แม้จะแต่งงานและย้ายออกไปอยู่นอกวังแล้ว แต่องค์ชายชินซองก็ยังคงดูแลเอาใจใส่น้องชาย เช่นเขาเป็นอย่างไรดีเหมือนเดิม เขาอยากเป็นองค์ชายที่ร่าเริงสดใสเหมือนองค์ชายชินซอง ดังนั้นการจากโลกนี้ไปขององค์ชายชินซองจึงเป็นเรื่องที่ทำให้เขาแทบขาดใจ

หลังจากที่เขาแต่งงานกับกยูอนจี องค์ชายชินซองก็เจียบขริ่มและนึ่งไปมาจากนในใครๆ ต่างพากันพูดถึงว่าวางตัวได้สง่างาม ซึ่งตอนนี้เขารู้ดีว่าสาเหตุที่องค์ชายชินซองวางตัวสง่างามนั้นก็เพราะทำตัวเพื่อให้เหมาะสมกับการเป็นว่าที่องค์ชายรัชทายาท

'ยอน...จี...'

ทว่าในช่วงขณะสุดท้ายของชีวิต องค์ชายชินซองเรียกชื่อหญิงสาวที่กุมหัวใจมาตลอดสองปี ช่วงขณะนั้นความละอายใจที่ยากเกินควบคุมก็เข้าเกาะกุมหัวใจขององค์ชายจงวอน ความละอายใจที่ไม่อาจชดเชยความตายขององค์ชายชินซองได้เลย

"ฮือ...ท่านพี่..."

แอ็ด...

เสียงเปิดประตูที่ตั้งขึ้นทำให้องค์ชายจงวอนรีบเช็ดน้ำตาและหันไปมอง องค์ชายควังแฮพี่ชายต่างมารตากำลังเดินเข้ามา

องค์ชายควังแฮได้รับมอบหมายให้พากองกำลังไปจับไล่ทหารญี่ปุ่น พอได้รู้ข่าวก็คงจะรีบมาทันที

องค์ชายจงวอนรีบลุกขึ้นแล้วทำความเคารพ

องค์ชายควังแฮจ้องมองป้ายจารึกชื่อผู้ตายอยู่พักใหญ่ก่อนจะหันไปหาองค์ชายจงวอน

"ข้าได้ยินมาว่าเจ้าอยู่เคียงข้างองค์ชายชินซองจนถึงวาระสุดท้าย เจ้าคงจะเสียใจมากสินะ"

"พะยะค่ะ องค์ชายรัชทายาท"

"เวลาอยู่กันสองคน จงเรียกข้าแบบเดิมเถอะนะ"

"ไม่ได้หรอกพะยะค่ะ"

รู้ทั้งรู้ว่านิสัยขององค์ชายจงวอนนั้นเป็นคนเถตรง แต่ถึงอย่างนั้น องค์ชายควังแฮก็ยังแสดงสีหน้าผิดหวังออกมา แต่แล้วจู่ๆ พอนึกอะไรบางอย่างได้ องค์ชายควังแฮก็นั่งลงกับพื้นแล้วกวักมือเรียกให้องค์ชายจงวอนมานั่งลงข้างๆ

"ข้ามีเรื่องราวที่ไม่สามารถเล่าให้ใครฟังได้ เพราะหากใครฟังก็คงจะไม่ยอมเชื่อข้า"

คำพูดไม่คาดฝันขององค์ชายควังแฮทำให้องค์ชายจงวอนหันไปมอง

"แต่ข้าคิดว่าเจ้าจะเชื่อข้า เจ้าอยากฟังหรือไม่"

แล้วคืนนั้นองค์ชายจงวอนก็ได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับหญิงสาวนางหนึ่ง ที่หายตัวไปพร้อมกับสายลม และเรื่องราวของอาณาจักรหนึ่งที่เหนือจินตนาการ เดิมทีพี่ชายต่างมารดาของเขาคนนี้มีความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยดีกับ

พระสนมอินบินท่านแม่ของเขา ทั้งสองจึงไม่ได้สนิทสนมกันนัก แต่แล้ว
เรื่องราวที่ได้ฟังนี้ก็เริ่มผูกสายสัมพันธ์ให้เขาทั้งสองเป็นหนึ่งเดียว

จากนั้นชื่อ 'คยองมิน' ก็ถูกสลักเอาไว้ในหัวใจขององค์ชายจองวอน
เป็นครั้งแรกโดยไม่รู้ตัว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

Jamsai

พานพบฟ้าบวกร
ในห้วงกาล

광희의
연인
เล่มพิเศษ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624669.html>